

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XLIII

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ -- 1993 -- JULY-AUGUST

Ч. 420

Учасники 31-го Відпочинково-Виховного Табору
Юного ОДУМ-у.

Оселя "Україна", липень 1993 р.

Фото Василя Тимошенка.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Ihor J. Lysyk,
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko,
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

В США:

Головний представник

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Pawlo Prokopenko,
75 Kennedy Circle
Rochester, N.Y. 14609

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S.W.
Cleveland, Ohio 44144

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

Голова ЦК: М. МОРОЗ

Редагує Колегія:

Л. Ліщина -- редактор,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Л. Павлюк, О. Харченко,
В. Корець.

Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

Це число підготував Леонід Ліщина.

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association -- ODUM

In USA -- Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: M. Moroz

3253 Lakeshore Blvd. W.
Toronto, Ont. M8V 1M3

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 25.00 доларів

Ціна одного примірника: 2.50 дол.

В Австралії 17.00 дол. (австрал.)

Ціна одного примірника: 2.00 дол.

В Англії і Німеччині 18.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 2.05 дол.

В усіх інших країнах Європи 17.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.70 дол.

В усіх країнах Південної Америки 15.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.25 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число
журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтернаціональні
купони (International coupon) на суму 65 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою
право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають
поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати на адресу:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії -- Т. Нещерет, Ю. Дончевський, О. Підберезкіна. М. Вірний -- "Вічна пам'ять!..
Д. Нитченко -- Іван Багряний: 1907-1963. О. Блощинський -- Оселя "Україна" В. Бендер про "Огненне коло". Звернення
громадськості Батурина. Г. Василенко -- Виступ на відкритті пам'ятника Т. Шевченкові в Конотопі. Є. Кальман -- Кінець
світу. О. Москаленко -- Біди "Малої" преси України. Родина хроніка.

Ділимося з читачами сумною вісткою,
що 11-го червня 1993 року, відійшов у Вічність
на 96-му році життя

Його Святість Патріарх Київський і всієї України
і Первоієрарх Української Автокефальної
Православної Церкви

МСТИСЛАВ І

Похоронні відправи і похоронення тіла Патріарха
відбулося в Церкві-пам'ятнику св. Андрія у Савт
Бавнд Бруку, де воно спочиватиме до часу
перевезення і перепохоронення
в столиці України -- Києві.

Духовенству, мирянам та всій громаді, зокрема
опечаленій родині складаємо глибоке співчуття.

*Центральний Комітет ОДУМ-у, Головні Ради
Старших Виховників ОДУМ-у та Головні Управи
ТОП-у в США, Канаді та Німеччині, Дирекції
корпорацій осель "Україна" і "Київ", Редакція
та Адміністрація журналу "Молода Україна".*

Микола ВІРНИЙ

"ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!.."

*"Благословляю вас на добробут, щасливе й радісне життя
в своїй на віки вільній державі!"*

*Нехай ніколи матері наші не знають сліз" Нехай ніхто
не знає горя...*

На віки вічні, на віки вічні, на віки вічні...

Амінь!

Ваш і Божий слуга -- Мстислав Перший
-- Патріарх Київський і всієї України..."

Такими словами закінчується "Заповіт і моє
благословення" Патріарха Мстислава. Присутні
почули зміст його на Тризні, під кінець поховального
обряду, який відбувся в славнозвісному, Великим
Виноградарем побудованому, Українському Пан-
теоні як його часто сам Святіший любив називати, в
Савт Бавнд-Брук, штат Нью-Джерсі.

Ми не маємо сумніву, що повний текст цього
історичного документу буде повністю опублі-
кований. Через це і не будемо його всього зараз
переповідати. Загально скажемо тільки, що, на наш
погляд, в цьому документі відображене те, чим жив,
за що все життя змагався, про що мріяв і, відчувши,
що небавом Господь Бог покличе Його на Великий

Звіт, Патріарх Київський і всієї України заповів Дітям,
Внукам і Правнукам, всім нам і майбутнім по-
колінням продовжувати оте Велике Будівництво
оновлення душ, яке б стало фундаментом нового
життя української людини і нації...

Він закликав допомагати Суверену в будівництві
нової української держави, кликав до єдності правос-
лавних Церков під омофором достойних Владик і
нами самими обраного Патріарха. Як практикуючий
християнин кликав до єдності всіх християн.

Особливою увагою наділив майбутнє наше,
наших дітей, яким належить і Царство небесне і
майбутнє на землі.

... Погода була винятково чудова... Похоронні
відправи, які тривали три дні, очолювали Ви-
сокопреосвященніші Митрополит Костянтин і
Архієпископ Антоній. Розпочалися вони у понеділок
21 червня, коли було перевезено тіло спочилого до
Церкви-Пам'ятника о годині 1 по полудні. Церква
була відкрита цього дня від 12 до півночі.

Другого дня, у вівторок 22 червня, Церква-
Пам'ятник Святого Андрія Первозваного була
відкрита від 7 ранку до півночі.

У середу 23 червня Церква-Пам'ятник знову була відкритою від 7 ранку до закінчення похоронних відправ.

В цей, третій день, о півдесятої ранку розпочалась Архиєрейська Літургія за участю багатьох Отців і Владик. Серед них -- кілька Митрополитів різних Церков: Української Католицької Церкви в США, Білоруської, Канадської Греко-Католицької Церкви... Було чимало Архієпископів і Єпископів. Ієромонахів, Священиків, Протодияконів, Дияконів. Були представники уряду України й інших Церков, зокрема отці Владики Української Автокефальної Православної Церкви (Соборноправної) в США...

Церква-Пам'ятник, на жаль, не могла вмістити всіх людей, які приїхали з різних міст США і різних країн, щоб вшанувати пам'ять Великого Митрополита, Першого Патріярха Київського і всієї України.

Були представники політичних партій, громадсько-політичних організацій, наукових і культурних установ, ПЛАСТу, СУМу, ОДУМу, ветеранів війн, Дивізій Української Національної Армії, Української Повстанської Армії.

Були також гості з України. Були й представники дипломатичного корпусу України на чолі з послом д-ром Олегом Білорусом.

Очевидно, що впродовж усіх похоронних відправ невідлучною біля гробу була, скорботами охоплена, родина...

Після Архиєрейської Літургії було відправлено Панахиду вже біля Церкви-Пам'ятника.

Слово-Прощання перед Похованням під

Церквою-Пам'ятником виголосив Високопреосвященніший Митрополит Костянтин. Надіслав з України вислови глибокого співчуття і голова Української Греко-Католицької Церкви, Кардинал Любачівський. Його офіційну заяву з цього приводу прочитав Митрополит Української Католицької Церкви в США, Високопреосвященніший Владика Сулик.

Обидва Митрополити підкреслили заслуги Патріярха Київського і всієї України Мстислава, який був відданий ідеї незалежності як Батьківщини, так і Української Православної Церкви.

Саркофаг, в якому спочиває тіло Великого Виноградаря -- Патріярха Київського і всієї України, поставлено в підвальній частині Церкви-Пам'ятника, в музейній залі.

Мимохіть питання: як довго саркофаг цей стоятиме на тому місці?

Автор цього репортажу може тільки приписувати що недовго. Все, фактично, на наш погляд, залежатиме від президента України.

Перший Патріярх Київський -- одна з величних постатей нашої новітньої історії. Він вже сказав своє слово і словом передав свою волю. Тепер -- Слово за Сувереном незалежної України.

... Після закінчення похоронних відправ біля Церкви-Пам'ятника, частина людей перейшла до залі Культурного центру, де майже три години тривала Тризна...

Всі вислови співчуття родині й Церкві, як було сказано, будуть опубліковані в Пропам'ятній Книзі.

24 червня 1993 р.

Підняття прапорів на 31-ому Відпочинково-Виховному Таборі Юного ОДУМу.

Оселя "Україна", липень 1993 р.

Фото Вас. Тимошенка

ЗУСТРІЧ

ОДУМ-у

США й КАНАДИ з УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ у 1993 році

присвячена

2-й РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

відбудеться

від 3-го до 5-го вересня

на оселі ОДУМ-у "Україна" біля Лондону, Канада

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ

П'ЯТНИЦЯ 3-го вересня, 8-ма год. вечора:

Товариська вечірка молоді -- Господар філія ОДУМ-у в Чікаго.

СУБОТА 4-го вересня:

11:00 год. ранку: турнір у гольф.

2:00 год. дня: Ідеологічна Конференція ОДУМ-у присвячена

60-й РІЧНИЦІ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

О 6-й годині вечора в залі оселі ОДУМ-у "Україна"

БЕНКЕТ і ЗАБАВА

Головним промовцем на бенкеті буде голова ЦК

ОДУМ-у Микола Мороз

На забаві гратиме оркестра "СОЛОВЕЙ"

НЕДІЛЯ 5-го вересня:

10:00 год. ранку: Польова Служба Божа.

12:00 год. дня: Слово голови ЦК ОДУМ-у.

Дефіляда одумівської молоді. На Службі

і на Дефіляді присутність одумівців

в одностроях обов'язкова.

12:30 год. дня: Спільний одумівський обід.

2:00 год. дня: КОНЦЕРТ одумівських гуртків самодіяльності.

Під час концерту промовлятиме мгр. Віктор Педенко.

Змагання в бейзбол.

8:00 год. веч.: Весела ватра.

ДОДАТКОВІ ІНФОРМАЦІЇ:

Звертайтеся до Антона Лисика 1-416-436-7255

або Ігора Лисика 1-416-576-9779

ГОТЕЛІ: Comfort Inn і Journey's End

ЗАКЛИКАЄМО ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ДО УЧАСТИ.

КОМІТЕТ

Дмитро НИТЧЕНКО

ІВАН БАГРЯНИЙ: 1907-1963

Дмитро Нитченко, "Листи письменників". Ластівка, Мельборн, 200 ст, 1992

Цього року сповнилася тридцята річниця від дня смерті сл.п. Івана Багряного, який помер 25 серпня 1963 року. Із цього приводу передруковуємо скорочену біографію основоположника ОДУМ-у Івана Багряного, що появилась в книзі "Листи Письменників", а також передруковуємо і одного його листа до автора книги Дмитра Нитченка.

Українські письменники -- дивна категорія людей. Особливо ті письменники, що народилися на переломі 19-го і 20-го століть. Це саме їм випала найжорстокіша доля оборонців української культури в добу сталінського терору, в добу тотального наступу на все те, що малп найменші признаки українства.

Сьогодні ми можемо тільки радіти з того, що ті змагання українські письменники виграли. Не зброєю, не помстою, не розстрілами ворогів. Виграла правдою, щирим українським словом.

Передавши естафету молодшим поколінням, письменник Дмитро Нитченко під час Другої Світової Війни вийшов на еміграцію, спочатку в Німеччину, а 1949 року прибув зі своєю родиною на постійне поселення в Австралію. І як письменник з покликання, відчувачи синівський обов'язок супроти України, та проживаючи у вільнім світі, Дмитро Нитченко не марнував часу, і мов той вулкан, що вивергає розплавлену лаву з надрів землі, пише і видає книгу за книгою про Україну, про український народ, про його змагання, культуру, і літературу, про його синів і дочок. Всіх разом з-під пера Нитченка вийшло друком 20 книжок українською мовою та п'ять англійською.

Книжка під назвою -- "Листи Письменників" цінна тим, що в ній зібрані листи до Дмитра Нитченка сімох еміграційних письменників нашої доби, а саме: Івана Багряного, Володимира Винниченка, Василя Гайдарівського, Анатолія Гака-Антоненка, Анатолія Галана-Калиновського, Олексі Варрави-Кобця та Уласа Самчука, і одного письменника з України -- Володимира Гжицького. Вище-названа книжка вказує на те, що українські письменники писали і цікаві книжки, і ще більш цікаві листи. Автор книжки Дмитро Нитченко переписувався раніше і далі переписується з багатьма іншими письменниками, крім тих, що їхні листи були опубліковані в книзі. Наприклад, 1986-го року вийшла друком книжка Дмитра Нитченка під назвою -- "Двісті листів Бориса Антоненка-Давидовича", Обидві ці книги "Листів" ілюструють літературне багатство архіву, що його письменник зберігав на всіх перипетіях своєї долі протягом багатьох десятиліть, як найцінніші скарби.

І зберіг. І децю опублікував. Очевидно, не все, що він хотів би, бо як він пише в передмові -- "У моєму архіві зберігаються тисячі листів різних українських письменників, видатніших і менш відомих. Листи кожного письменника -- це окремий світ, кожен має інший життєвий шлях, погляди, уподобання, випадки і пригоди. Їхні листи це своєрідний скарб. Була б велика шкода, щоб таке добро загинуло..."

І хоч сьогодні в Україні друкують твори згаданої вісімки письменників, та зокрема твори Івана Багряного і Володимира Винниченка, яких вважають політичними ідеологами і мислителями двадцятого століття. Проте книга Дмитра Нитченка "Листи Письменників" доповнює загальну картину української літератури двадцятого століття зокрема еміграційної.

ІВАН БАГРЯНИЙ

Моя перша зустріч і знайомство з письменником Іваном Багряним відбулось у Харкові десь навесні 1930 року, коли він зайшов до нашого В-ва "Література і мистецтво", яке містилось, після реорганізації ДВУ на вулиці Вільної Академії 5. Я працював секретарем, і він відразу звернувся до мене у справі свого віршованого роману "Скелька", який подав свого часу ще до ДВУ. Роман лежав без руху. Причина була не тільки в тому, що твір був патріотичний, історичний, а і в тому, що лише недавно був сконфіскований його інший твір -- поема "Аве Марія", яку надрукували охтирські друкарі за одну ніч. А присвята на ній була така:

Вічним бунтарям і протестантам,
Всім хто родився рабом і не хоче бути ним.
Всім скривдженим і зборканим.
І своїй бідній матері крик свого серця присвячую.

Уже ця присвята насторожила й налякала партійні кола та редакторів. А ще як проі читали його передмову, то висновок був певний. Вона починалась рядками:

Друже мій любий! Прошу, не називай мене поетом, бо це мене жорстоко ображає. Не іменуй мене поетом, друже мій, бо поети нині -- це категорія злочинців, до якої я не належав і не хочу належати. Не іменуй мене поетом, бо слово поет скорочено стало визначати: хамелеон, проститутка, спекулянт, авантюрист, ледар...

Не іменуй же мене поетом, друже мій. Я хочу бути тільки людиною, яких так мало на світі, я хочу бути тільки нею...

Зрозуміло, що після такої передмови в ті часи іншої редакції цензури й не могло бути, як заборона. І на третій день книжка, яку було видано в 1929 році тиражем 1200 прим. зникла з продажу хоч більшість її тиражу була за цей час розкуплена.

Та відвідавши наше В-во, Багрянний незабаром забрав свій рукопис і віддав до "Книгоспілки", де редактором був Олексі Слісаренко, а наприкінці 1930 року "Скелька" вже вийшла з друку. Але не минуло багато часу, як появилась гостра погромна рецензія О. Правдюка "Куркульським шляхом" де була перекреслена вся творчість Багряного. А незабаром заареш-

Правдюка "Куркульським шляхом" де була перекреслена вся творчість Багряного. А незабаром заарештували і його самого.

Народився Іван Багрянний (справжнє прізвище Лозов'яга), як сам розповідав, 2-го жовтня, 1907 року в м. Охтирка на Полтавщині (тепер Сумська обл), в родині муляра. Вчився спочатку в церковноприходській школі в Охтирці, а з 1916 по 1919 рр. в так званий вищій початковій школі, а з 1920 р. в Охтирській технічній школі навчився слюсарської справи, але, не, закінчивши, переходить до Краснопільської художньо-керамічної школи, яку закінчив у 1922 році. У 1926 р. вступає до Київського художнього інституту, але в 1929 р. його звільняють за "націоналізм". Мати Багряного походила з с. Куземин, біля Груні. Він був ще 10-річним хлопцем на пасіці в діда, як у 1920 році прийшли чекісти та члени "истреботряда" і в жорстокий спосіб убили його 92-річного діда, який навіть не мав однієї руки, а також дідового сина, або дядька Багряного. Вони кололи цих нещасних багнетами, стріляли на них з пістолів, брудно лаялись, розмовляли російською мовою.

Пізніше Багрянний бачив як жорстоко, по-звірячому, відбувалась колективізація, як скрізь бачив знущання над невинними людьми, як влада винищувала інтелігенцію -- все це і змусило його в своїй творчості почати боротьбу проти неправди і сваволі комуністичної влади.

Літературні здібності прокинулись у ньому ще з дитячих років, але друкуватись почав з 1925 року в ж. Глобус, Плужанин, Гарт, Кіно, Червоний шлях, Життя й революція. Перша його книжка поезій "До меж заказаних" виходить у 1927 р. У 1929 р. згадана поема Аве Марія, що була сконфіскована, у 1930 -- віршований роман Скелька, який свідчив не про абияку майстерність 21-річного автора. Зарештом Багряного у 1932 році всі його твори були заборонені, а під час трусу забрані рукописи збірки поезій "Золотий бумеранг", поему "Маруся Богуславка" та роман "Марко Когут."

У 1937 році Багрянний втік з заслання, але в 1938 р. був знову заарештований і звільнений у 1940 р. Працював в Охтирському державному театрі декоратором. За німців працював редактором газети "Голос Охтирщини". Опинившись під час війни у Львові, пише роман "Тигролови", в якому розповідається про життя й долю в'язня Многогрішного, який втік з ешелону, що віз людей на заслання, до Сибіру. Цей твір у скороченому вигляді був надрукований в журналі "Вечірня година" у Львові в 1944 році. А пізніше в повному обсязі надрукований в Німеччині в 1947 та в 1955 роках. Ще у Львові на конкурсі за цей твір автор одержав першу нагороду, поділену з Тодосем Осьмачкою за його повість "Старший боярин". Роман "Тигролови" був потім виданий англійською мовою в трьох видавництвах -- у Канаді, Америці й Англії, викликавши захопливі відгуки чужинецької преси. У 1950 р. вийшов роман "Сад Гетсиманський", в якому майстерно показані часи Єжовщини.

Незабаром виходять нові твори Багряного: драма-

тична повість Морітурі, повість -- вертеп Розгром (1948), Генерал. Виходять з друку також його роман: "Вогнене коло" -- про нещасливий бій дивізії "Галичина" з радянським військом під Бродами, далі -- роман Маруся Богуславка (частина трилогії Буйний вітер) про політику більшовиків у перші роки влади на Україні, обставини і дії ЧК. І вже вийшов роман "Людина біжить над прірвою".

Всі ці твори створили імені Багряного велику славу й авторитет як видатного майстра літератури. Помер І. Багрянний 25.8.1963 р. в санаторії Сант Блазіен в Німеччині.

Серед доробку І. Багряного є ще відома брошура "Чому я не хочу повертатись до СССР" (1946), яку написав в час репатріації. Вона була видана багатьма мовами й допомогла у вирішенні долі нашої політичної еміграції.

Крім цього, вийшли дві книжки для дітей: "Телефон" та "Про Павлика -- мандрівника", які сам автор ілюстрував, маючи чималий художній талант. Недавно в Києві І. Багрянний одержав посмертно нагороду ім. Т. Шевченка.

Довелося зустрітись з ним лише під час німецької окупації в Харкові, а потім у Львові, нарешті, у Новому Ульмі, де він редагував "Українські Вісті". З того часу й почалися наші добрі дружні взаємини та листування. Багрянний організував та очолював партію УРДП.

Лист І. Багряного до Д. Нитченка
В/Шан. п. Нитченкові

9.12.1948

В/Ш. п. Дмитре!

У мене до Вас є прохання, а саме:

В зв'язку з моєю поїздкою до Парижу на процес Кравченка (про що прошу мовчати покищо і не розголошувати цього до часу, поки не довідаюся про це з перебігу процесу), а це має бути в кінці січня 1949 року, -- прошу на той час позичити мені "Скельку". Зобов'язуючися повернути її зразу після процесу.

Сподіваюся, що Ви не відмовите мені.

Вас може цікавити, навіщо вона мені потрібна? Скажу.

Вона мені потрібна, як документ, що я таки в 1930-1931 році був українським письменником і був друкований радянським державним Видавництвом, таким, як "Книгоспілка", за що й сидів у тюрмі.

Це важливо. На процесі буде багато чужинецьких кореспондентів, і такий "документ" притягне велику увагу. Адже ж так?

Я розумію, що Вас може лякати можливість втрати того, що належить Вам. Але думаю, що буде все в порядку. Тут для Вас ризик не великий. В кожному разі, я ризикую більшим, пане Дмитре, -- ризикую життям.

Отже, якщо Ви згодні мені допомогти позичкою "Скельки", то прошу переслати її або передати мій дружині в Н. Ульмі.

Буду дуже і дуже вдячний
Вітаю Вас щиро. З щирою пошаною І. Багрянний

Тетяна НЕЩЕРЕТ

ДНІПРЕ МІЙ

Дніпре мій єдиний, дорога, перлино,
Де б я не бувала, у яких краях,
Серцем і думками я до тебе лину,
Ти моє дитинство, юність ти моя!

Доторкнуся до тебе -- берег обміліє.
Дівчинка в уяві, мов русаленя...
Вітер враз повіє, хвиля зарядіє --
І відразу юність бачиться моя...

Над усе люблю я Україну милу.
У хвилини щастя, смутку чи біди,
Дніпре мій, у тебе я з крутого схилу
Наберу відерце чистої води.

МАТЕРІ

Розчеши, мамо, донеччі коси
Перед даллю дівочих доріг...
Заіскрилися вранішні роси,
Ранком отчий лишаю поріг.

Розчесала. Схилилась до мене,
Видивляючи, очі мої...
-- Прощавай, моя доню!

Ой, нене,
Досі чую я руки твої.

І сльозу, що упала на скроню --
То беззвучне ридання твоє,
Я втопила у рідні долоні
Все життя, все дитинство своє...

І тепер, коли висохли роси,
Бачу стомлене рідне чоло...
-- Розчеши, мамо, донеччі коси,
Як тоді, як в дитинстві було.

* * *

Моя сила -- від матері,
Моя добрість є -- від батька.
Моя пісенність -- від обох.
Спасибі мамі -- за силу.
Спасибі татові -- за добрість.
За пісенність -- спасибі обом.
А я співаю -- увічною їх.

* * *

Мені здається, що була поетом
я змалечку.
в картоплянім бадиллі,
в чебреці,
В степу поміж волошками
й житами,
В лозовому наметі над Дніпром
Вслухалася у музику землі,
Вдивлялася у кольори довкола,
збирала тихо все --
І скарб отой безцінний
складала
В глибоких тайниках душі моєї.

Тетяна Іванівна Нещерет народилася 1931 року в селі Халеп'ї Обухівського району Київської області, Працювала на взуттєвій фабриці в Києві, в театрах республіки, заочно закінчила театрознавчий факультет Київського театрального Інституту ім. І. К. Карпенка-Карого. З 1965 року працює в Запорізькому українському музично-драматичному театрі.

СПЕКОТНИЙ ДЕНЬ

Моїм сестрам -- Марії та Галині

Спекотний день.
А мама в погріб
По огірки пішла торішні,
А на столі -- морелі й вишні,
І яблука, і груші, й сливи --
Усе готове для обіду.
Дрімать поруч матіоли
І сальвії червоні квіти
Палахкотять вогнем довкола.
Зелені грона винограду
Понависали на підпірках.
З свекрухою сусідка вголос
Вирішує питання спірне...
І водночас, повага й зверхність,
Бо молодість завжди зухвала.
Вертають люди з кладовища --
Бабуню Ганну поховали.
І з миром мир.
А з-за провалля
Пісні весільні долітають --
Всьому свій час.
То ж хай палають
Вогненні квіти від кохання!
Хай буде все у день спекотний:
Надії, радощі, весілля!
В усьому ми -- і з нами всюди
Одвічного життя всесилля.

МУЗИ

Учи неложними устами
Сказати правду
Т. Шевченко, "Муза"

Подруго єдина! Після всіх доріг
Я зайшла до тебе, стала на поріг.
Ти ж свавільна й горда,
вигук давніх мрій,
Глянула на мене, не піднявши вій.

Щось примхлива дуже, подруго моя!
Всі ці роки вірно відслужила я.
Чом на мене косо подивилась ти?
Нам з тобою далі буде важко йти.

Думаю, чи правда, що в моїм краю
Ти була щедріша на любов свою?!
Так тоді зіграла під своїм крилом,
Що роками тепло нам було обом!

Музо-чародійко! Все в руках твоїх --
Щастя, горе-лихо і лукавий сміх.
Дай же щастя, любя! Горе вже було.
Тінь лихої хмари впала на чоло.

Не шукай причину -- сіль в усьому є,
На шляху до щастя болю завдає.
Хоч яких не буде у житті подій,
Хай завжди зі мною буде голос твій!

НАТАЛЦІ ПОЛТАВЦІ

Аж серце завмира, коли згадаю
Мою Наталку -- першу роль мою.
В щасливий час негадано страждаю,
Як в давньому квітучому маю,
У пам'яті життя мого світання.
Те диво, що побачила колись:
Розлуки біль і радісні вітання
В однім вінку прекрасному сплелись.
Наталка плакала, а Возний посміхався...
Я ж відчувала в тому щось страшне.
Старий до юної завзято женихався.
Було в тому й трагічне, і смішне.
Сиділа з дітлахами біля кону
І плакала з жалю до молодих.

Молилася Наталка на ікону.
У тиші зал схвильовано затих.
...Одним щасливим випали дороги,
А іншим хуга снігом замела.
Я вдячна долі, що крізь перелоги
Мене вона в мистецтво привела.
І серце завмира, коли згадаю
Наталку -- вірну подругу мою.
Донині її долею страждаю
І радощі я знову пізнаю.

ПАМ'ЯТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Коли втомлюся я життям
щоденним...
Лєся Українка

Коли життям щоденним я втомлюся,
Над книгою Твоєю нахилися --
І ніби чую серця стук.
З Твоєї невичерпної скарбниці
Нап'юся, мов з глибокої криниці,
І щастя, й радощів, і мук...
Хай пада лист. Хай сумніви. Хай зрада.
В усьому Ти -- тверда моя порада,
З Тобою в дальню путь іти.
Я впевнена, як вийдеш із домівки --
Всі землі обійти -- такої зірки
В чужих краях ніколи не знайти.
В пустелях, межі гір, на морі й суші!
Хвилює до нестями щирі душі
Твій дух незламний, жар Твоїх пісень.
Не колючки і не камінну брилу
Несуть нащадки на Твою могилу --
Несуть любов у мирний, світлий день!

МОЛОДЬ
-- МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

ШВИДКО І ДЕШЕВО, "КОБЗА" ПЕРЕШЛЕ В УКРАЇНУ:
ВІДЕОКАМЕРИ, ВІДЕОМАГНІТОФОНИ, КОПІЯРКИ, ФАКСМАШИНИ,
ТЕЛЕВІЗОРИ, КОМП'ЮТЕРИ, АВТОМОБІЛІ, МЕДИКАМЕНТИ, ХАРЧІ,
НОВІ І ВЖИВАНІ РЕЧІ

ЗАВІТАЙТЕ ДО "КОБЗИ"! ЧЕКАЄМО НА ВАС!

3253 LAKESHORE BLVD. WEST, TORONTO, ONTARIO M8V 1M3

TEL: (416) 251-9110

FAX: (416) 253-9515

KOBZA
Travel & Tours
626019 ONTARIO LTD.

СПЕЦІАЛІЗУЄМОСЯ У ПОДОРОЖАХ НА УКРАЇНУ.

МАЄМО КВИТКИ НА ВСІ АВІАЛІНІЇ
ДО БУДЬ-ЯКОЇ КРАЇНИ СВІТУ

TEL: (416) 503-0530

3253 LAKESHORE BLVD. W., TORONTO, ONT. M8V 1M3

О.БЛОЩИНСЬКИЙ

ОСЕЛЯ "УКРАЇНА"

Всі читачі "Молодої України" знають про одумівську оселю "Україна", розташовану кілька кілометрів на схід міста Лондону, Онт. Більшість з них вже побували на цій мальовничій оселі, чи то під час одумівських зустрічей США і Канади, чи привозили дітей на відпочинкові або кобзарські табори.

Будинки оселі знаходяться на сто-акровій фермі (40 гектар) через яку пробігає і дзюрчить по камінчиках чистоводний струмок Вабуно. За 2 км на південь від оселі він впадає в річку Темза яка протікає через центр міста Лондону. Приїжджих гостей оселі приємно вражає чистота і порядок. Тут відчувається добра рука українського господаря. Чисті будинки, кухня, купальний басейн. Гарно покошена трава, і.т.д. І все це робиться людьми у час після їхньої регулярної роботи де-інде.

Адміністрація та керування оселею провадиться групою директорів, що мають засідання щомісяця де робляться пляни і обговорюється пророблена робота. Головним двигуном і цьогорічним головою дирекції є знаний лондонський бізнесмен і меценат пан Микола Співак, а управителем оселі є пані Віра Жидовка -- молода і здібна адміністраторка з університетською освітою, що за короткий час як в управлінні так і в публічних відносинах показала свої здібності. В наступних дописах опишемо заслуги других членів управи, особливо молодих одумівців, а тепер тільки подамо список управи оселі "Україна".

Голова -- Микола Співак

1-ший заст. голови -- Іван Шевченко

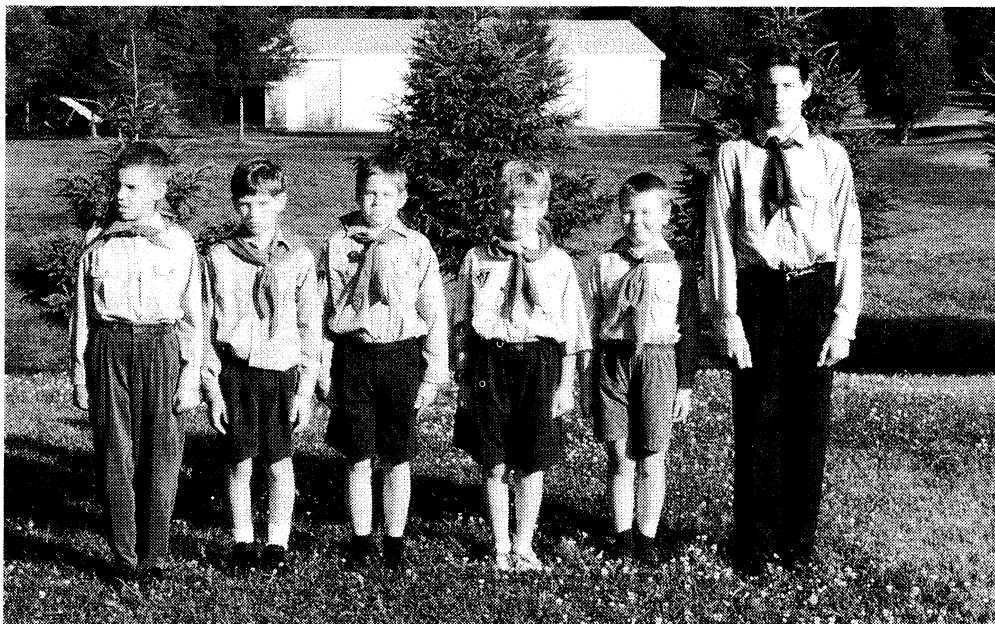
2-ий заст. голови -- Василь Бенько

Управитель (ка) -- Віра Жидовка

Український секретар -- др. Юрій Лисик
Фінансовий секретар -- Дмитро Ноженко
Скарбник -- Григорій Яремченко

Вільні члени -- Микола Жидовка, Михайло Залізник, Микола Кошман, Контрольна Комісія Голова -- Андрій Шевченко Члени -- Михайло Чіх, Микола Жидовка Представники ТОП, США -- Василь Карпенко, Детройт Канада -- Олександр Блощинський, Лондон.

Адміністрація оселі Україна, щороку, щоб оцінити працю і заслуги робітників і дирекції робить забаву-прийняття на яку запрошують також і бувших голів та управителів. І ось 22 січня, 1993 року після засідання управи в залі "Полтава" зійшлися трудівники оселі щоб провести приймний час між друзями та приятелями та згадати проблеми перших початків оселі. Президент корпорації Микола Співак привітав гостей та побажав усім гарної забави. Управителька Віра Жидовка подякувала всім за співпрацю, особливо кухаркам на залі з пані Маргаритою Овчаренко, які своїм кулінарним хистом зробили нашу оселю знаною і знаменитою по цілій лондонській околиці. Після роздачі нагород, всі засіли за столи та вгощалися смачними стравами та напоями. Вечір пройшов весело та приємно з різними забавами та несподіванками. Такі прийняття які оцінюють роботу та зусилля заохочують людей до ще більших зусиль на користь оселі, а разом і ОДУМ-у. Ось тепер влітку уже починаються літні табору для молоді. Виглядає що ще один сезон буде успішним та плодотворним на одумівській оселі "Україна".

Хлоп'ячий гурток на 31-му Відпочинково-Виховному Таборі Юного ОДУМ-у. Виховник Петро Янжула.

Оселя "Україна", липень 1993 р.

Фото Вас. Тимошенка.

НАГОРОДИ З ФОНДІВ "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЗА 1992 РІК

Нагороди з відсотків: Нерухомого фонду, започаткованого Федором і Марією Бойко; Фонду пам'яті Катерини Мороз; та фонду пам'яті Петра і Ольги Неліпів призначаються таким особам:

Оксані Родак -- 200.00 дол. за нарис "Павло Іванович Муравський" і за те що 2 тижні працювала інструктором гри на бандурі на Кобзарському таборі.

Борису Дяконові -- 150.00 дол. за статтю "Їдьте на табір виховників" і за те що працював 4 тижні інструктором гри на бандурі і виховником на одумівських таборах.

Улянці Дяконов -- 120.00 дол. за те що виграла 5 золотих і одну срібну медаль під час змагань у фігур-

ному катанні на ковзанах.

Юрієві Педенкові, Гані Метулинській, Софійці Костинюк, Миколі Жидовці і Олені Блощинській по 100.00 дол за те що вони працювали по 4 тижні виховниками чи інструкторами гри на бандурі на одумівських таборах

Лесі Метулинській, Орестові Складенкові, Тіні Гріпці, Валі Яр, Галі Косогор, Оресту Вовкодаву, Петру Янжулі, Андрію Вовкодаву і Тані Погуляй по 50 дол. за те що вони працювали по 2 тижні виховниками чи інструкторами гри на бандурі на одумівських таборах.

Віра Ворскло

* * *

*Моя стара любов ізнов воскресла,
Сильніша і палкіша, ніж колись.
Вона твій образ незрівнянний кресле,
І мрії знову птахами знялись.*

*Хоч знаю я, що ти лише серпанок,
Війнувший вітром, що навіки зник,
Але в душі моїй лишився танок
Бажань і мрій яскраво-золотих.*

*І хоч до мене ти не прийдеши в гості,
Не зможеш навіть ти мене згадати,
Мої думки, мов журавлі у осінь,
До тебе завжди в теплий край летять.*

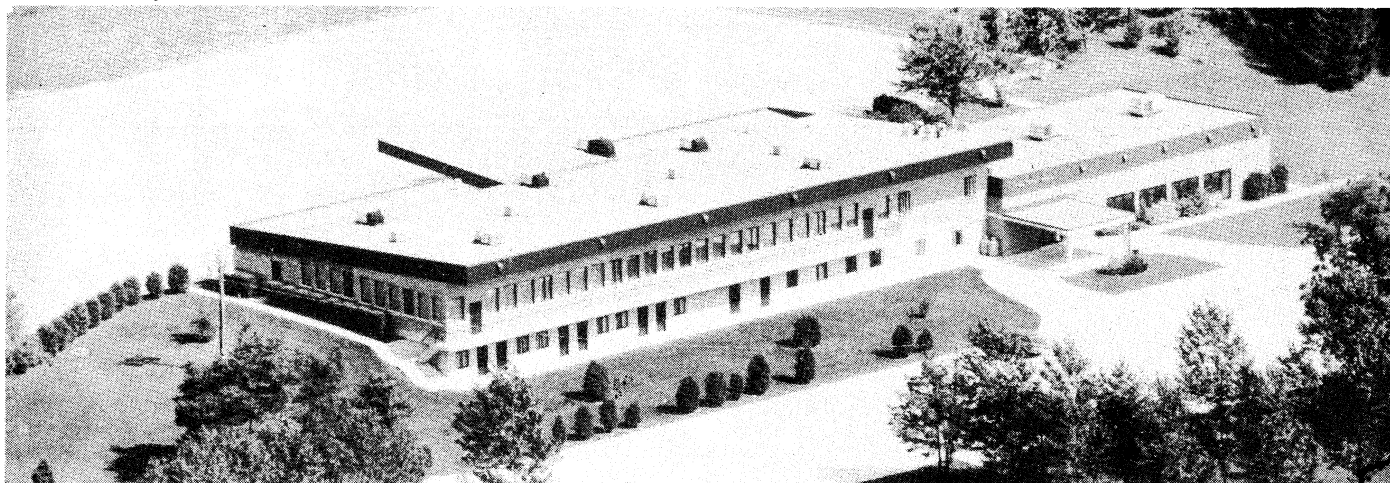
*І будеш ти для мене завжди -- казка,
В якій нема початку і кінця,
Але у ній є вірність, ніжність, ласка,
У ній любов збережена уся.*

"UKRAINA" VACATION RESORT INC. "УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

НЕЗАБУТНІЙ ГОЛОДОМОР В УКРАЇНІ

У блаженну пам'ять 7-ми мільйонів замучених голодом в Україні, в 1932-1933 роках; у блаженну пам'ять автора і співавтора книжки -- "Меморіал: 33 Голод", Володимира Маняка та Лідії Коваленко-Маняк; та у блаженну пам'ять моїх рідних замучених голодом в ті роки на моїй незабутній Полтавщині, складаю пожертву на "М.У." в сумі 60 дол.

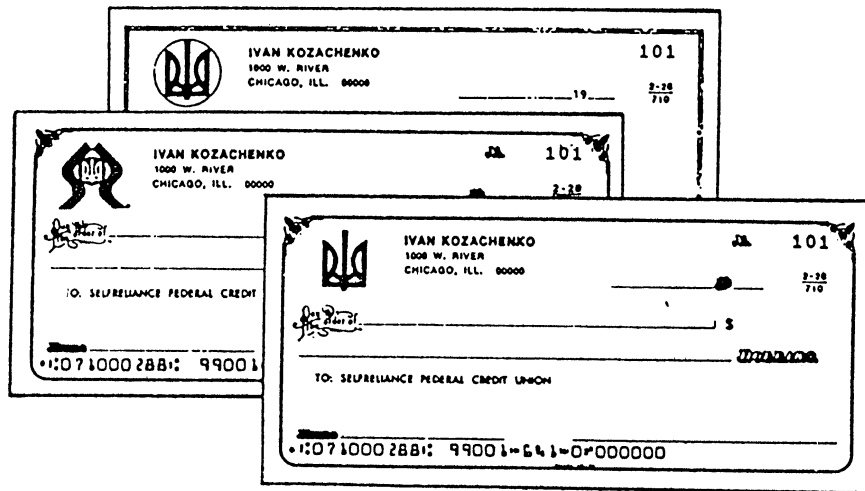
Шкода, що згадані два письменники-журналісти, такої дорожчої книжки, не дожили до Другого Світового Нюрнберзького суду над вбивцями України. Такого саме суду бажав В. Маняк, пишучи про це в своїй книжці. Здається, що ніхто з нас свідків-очевидців того злочину не доживе до того дня, щоб такий суд відбувся. Час робить своє діло: одні вмирають, інші стараються щоб такий суд ніколи не відбувся. Прикро! Трагедію "Богом вибраного народу", так вкорінили в світову пресу, що всі геноциди інших народів майже ігноровано.

Згинуло понад 40 мільйонів людей від сталінського терору і по цей день ніхто не був покараний за той злочин. Страшно і дивно за таку несправедливість! Варто б перекласти книжку "Меморіал: 33 Голод" на англійську мову. Хай би світ довідався, що український народ так само мав Голокост і то в мирний час.

Олександр Багнівський
Елгарт, Індіана, США

**ДОПОМАГАЙТЕ
СЛОВОМ І ДІЛОМ
УТВЕРДИТИ
САМОСТІЙНІСТЬ УКРАЇНИ!**

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

**УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.**

**КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА Є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.**

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
"Самопоміч"
Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

- Трансакції є безкоштовні.
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта.
- Заробляють дивіденду.
- Дрефти мають копії.

2351 W. Chicago Ave.

Chicago, Ill. 60622

Tel.: (312) 489-0520

ВІТАЛІЙ БЕНДЕР ПРО "ОГНЕННЕ КОЛО"

Віталій Бендер впродовж багатьох років прикрашав українські пресові органи своїми вдумливими, цікавими статтями на актуальні теми. Народився він 1923 року, а помер у кінці 1991 року в Англії.

В скорому часі, як війська Німеччини посунули 1941 року на Україну, Віталія Бендера покликано до Червоної Армії. Був він двічі ранений, а пізніше попав у німецький полон в якому, як відомо, колишніх вояків рахували гірше звірів й морили їх в конюшнях, глинищах за дротами голодом і холодом. Щоб вирватися з пекла полону Віталій Бендер зголосився разом з сотнями українців-полонених до дивізії "Галичина". В дивізії в чужій уніформі пробував він до кінця війни, попав в англійський полон з якого його випущено щойно 1949 року в Англії.

Про своє перебування в Червоній Армії описав в книзі "Фронтовими дорогами" яка вийшла друком 1987 року, а про своє перебування в дивізії "Галичина", частині яка була під німецьким командуванням, розповідає в літературному творі, в книзі в двох частинах "Марш молодости". Присвятив він цю книгу "Близьким і далеким землякам, стрільцям і старшинам 31-го полку, що впали на непривітних горбах під Штраденом". Розпочав писати "Марш молодости" В. Бендер 1949 року, а закінчив 1953 року, тоді як Іван Багряний видав своє "Огненне коло", повість про бій дивізії Галичина з переважаючими військами Радянського Союзу, що лавиною сунули на Захід.

Під час перебування В. Бендера в північній Америці дехто хотів придбати собі "Марш молодости" й автор не міг допомогти. Будучи кілька років тому на оселі ОДУМ-у Україна, під час зустрічі ОДУМ-у, я бачив в кімнаті архівів ОДУМ-у ящик в якому було багато примірників цієї книги, які напевно в когось лежали, а їх діти передали до архіву. Варто б їх пустити в світ.

Іван Багряний сам особисто не був вояком, ні по одній, ні по другій стороні, і подій, що описує, бою під Бородами не бачив. В кінці своєї книги "Огненне коло" він до читача пише: "Пропонуючи цю книгу твоєї увазі, я знаю, що вона не є цілком досконалою. Але коли б було легко писати досконалі літературні твори, то ми мали би давно книги на всі теми з часів нашої визвольної боротьби -- і про Крути, й про Базар, і про Зимові походи, і про Петлюру, й про Коновальця, й про нашу партизанську боротьбу, і про Броди. Однак ми книг на ці теми не маємо, і то не тільки досконалих, а взагалі ніяких. Ця книга є спробою підняти одну з найтяжчих тем з усієї нашої визвольної боротьби, а саме -- тему про трагедію під Бородами. Працюючи над нею, я все тішив себе думкою, що вона не буде залишена читачами без уваги. Успішність бо праці письменника великою мірою залежить від моральної підтримки й розуміння його читачами. Віддаючи тепер цю книгу на твій суд, Читачу, автор звертається до тебе з маленьким проханням, а саме:

прочитавши книгу, зроби свої зауваги до неї, занотуй свої думки й пошли їх авторові..."

На це звернення Івана Багряного відгукнувся Віталій Бендер своїм коротким листом, який друкуємо нижче.

* * *

Ол. Коновал

Лондон, Англія, 5-8-1953

В. Шановний Іван Павлович!

Прочитав я "запоєм" Ваше "Огненне коло" і, признаюсь, не маю до чого "причепитись". Твір швидкий і, якщо колись Батьківщина залопотить Волею, "Огненне коло", безсумнівно, стане одною з перших постановок кмітливого кіно-режисера, такого, що кохається у військовій тематиці.

Мушу сказати, що Ви справжній майстер у розгортанні трагедії, не тільки під Бородами, а взагалі у викладанні трагедії людини. Навіть найсрішшому читачеві чергування речей в немилосердному потоці вогню, що заливає спочатку дивізію як цілу формацію, далі окремих полк, тоді батальйон, опісля батарею, за тим гурт десперадників і вкінці самого Петра, мусить нашіптувати почуття жалю і співчуття до героїв твору та бажання бачити їх цілими і перемагаючими. Та зараз отут читач і стає приголомшений новими і новими несподіванками, що наперекір його бажанням, густішають на кожній новій сторінці. Тут повстає "кляш" (принаймні так було зі мною) між бажанням читача і інтенцією автора і цікавість за дальший хід розповіді заливає всю свідомість, як міцний алкоголь. Воістину, наступає читання "запоєм". Ви знаєте, який з мене критик -- ніякий. Але буду сподіватись, що в цих кількох лінійках мені вдалось викласти зараз те, що я думав.

Стрів я кілька слів з "общепонятного", але думаю, що вони були Вами вжиті з ціллю надати їм повного громадянства в нашій мові, як це, зрештою, роблять росіяни у відношенні до нашої мови. Помиляюся? Але я прирівнював "крепкий" (у Вас) до "міцний" (мало б бути укр. рівнозначником) і тоді перечитував ціле речення з "міцним". Ефект тратився. Маю на думці фонетичний ефект. Те саме й з другими словами. Це я так, між іншим. Не все ж фаховим критикам розпинати наших письменників. Мусить же і лояльний читач висказати своїх пару слів.

Мене дивує Ваша поінформованість подій під Бородами. Дістаєш таке враження, ніби Ви самі були дивізіонером. Якщо Вашим джерелом були лише архіви (хоч тяжко повірити в існування таких), тоді Ви дійсно подолали з успіхом наданням сухій хронології живих барв. Якщо Вашими інформаторами були самі учасники битви, тоді треба б кинути по компліменту і на їхню адресу за їхню добру волю.

Ага, ще одно. З кількох Ваших описів радянського танка "Т-34", виносиш враження, що танк -- тяжкий і масивний. Насправді "КВ-1" і "КВ-2" були багато більші ніж "Т-34", а модель "Сталін" перевищував навіть два перших. "Т-34" і трішки більший за нього "За родину" належали до, я б сказав, легко-середньої ваги...

Бажаючи Вам всього найкращого та здоров'я на довгі роки, відданий Вам Віталій Бендер

ЗВЕРНЕННЯ ГРОМАДСЬКОСТІ БАТУРИНА ДО УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ ЗА КОРДОНОМ

Шановні! Добродії!

В бувшій гетьманській столиці України в багатостраждальному Батурині буде відкрито пам'ятник видатному синові українського народу Великому гетьману України Івану Степановичу Мазепі та жертвам царського геноциду 1708 року.

Історичні джерела свідчать про те, що з часу свого заснування (1576 рік за "Історією Русів") Батурин став центром політичного життя на Україні як столиця гетьманства.

З більш як десяти гетьманів України, що працювали в Батурині найбільший слід в історії нашої держави залишив Іван Мазепа, який протягом 22 років послідовно, обережно долаючи усі перешкоди, вів Україну до незалежності, самостійності, обачно обираючи вигідні для неї дружні відносини з європейськими державами.

Драматичні сторінки історії України, зокрема період гетьманування Мазепи, сумна доля міста козацької слави Батурина донедавна подавалися нашою наукою і літературою з немилосердним неймовірним ідеологічним кривотлумаченням.

Зруйнування Батурина як гетьманської столиці, знищення російськими військами в 1708 році всіх його захисників і всіх жителів "без огляду на вік і стать", подавалися як надзвичайне благо для життя України, як велика національна перемога народу у спільці з Петром I над ренегатом і зрадником Іваном Мазепою. А слова нищівної анафеми на адресу гетьмана і знищеного Батурина, які мусили догоджати великому російському сатрапові, постійно відлунювати з ідеологічних алтарів суспільства розвинутого соціалізму.

Правда і чесність нічого не могли вдіяти проти жахливої історичної дійсності: гетьман Іван Мазепа, а з ним і місто Батурин, які повстали, щоб їх народ, їх нація визволилися з колоніального ярма, були затавровані іменами зрадників свого народу.

Настав час відродити Батурин як славне історичне козацьке місто, як форпост боротьби України за незалежність.

Нині чесне ім'я Івана Мазепи, а заодно і Батурина реабілітовується.

На сьогодні! Батурин -- невелике містечко з чотирьохтисячним населенням. Його люди працюють у сільськогосподарському підприємстві "Присеймів'я", льонозаводі, ремонтно-транспортному підприємстві, будівельно-монтажному управлінні, малих і приват-

них підприємствах, закладах соціально-культурного призначення. У двох школах навчається майже 600 дітей.

На мізерні бюджетні кошти в Батурині ведеться будівництво лікувально-оздоровчого комплексу для дітей Чернігівщини, що постраждала від аварії на Чорнобильській АЕС, на 960 місць, дитсадок на 140 місць, спальний корпус школи-інтернат на 200 місць. На все це потрібно декілька мільярдів карбованців.

Через відсутність коштів завершення будівництва цих об'єктів, а також спорудження газопроводу, доріг з твердим покриттям, житла, реставрація історичних пам'яток архітектури, зокрема палацового комплексу останнього гетьмана України Кирила Розумовського відкладається на невизначений час.

Не дивлячись на тяжке фінансово-економічне положення в усій Україні виконком Батуринської селищної Ради в 1992 році замовив у Київському ов'єднанні "Художник" пам'ятник гетьману Івану Мазепі і жертвам царського геноциду 1708 року, для чого перерахував два мільйони карбованців.

Але вартість пам'ятників у бронзі нині сягає за шістьдесят мільйонів карбованців (30 тисяч доларів США)

Відкриття пам'ятників планується на 1994 рік.

Підняти все це силами селища Батурин Чернігівської області України неможливо.

Тому ми, громадськість Батурина, звертаємося до всіх українців, де б вони не жили, кому дорога історична правда про гетьмана Івана Мазепу, про минуле міста козацької слави Батурина, який розташований у одному з наймальовничіших куточків України, внести (перерахувати) кошти в купоно-карбованцях на рахунок #000749415, МФО 353036, в доларах США -- на валютний рахунок #001071205 МФО 353036 в Бахмацькому відділенні акціонерно-комерційного Агропромбанку "Україна" за адресою: м. Бахмач, Чернігівської області України, з поміткою "на пам'ятник гетьману Івану Мазепі".

Сердечно вдячні кожному, хто внесе бодай крихту своїх заощаджень на увіковічнення пам'яті легендарного гетьмана Івана Мазепи і жертвам царського геноциду 1708 року.

З повагою

О. Згурський

голова Батуринської селищної Ради.

**ГОВОРІТЬ МІЖ СОБОЮ
УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ!**

**ОДУМІВЦІ!
ЧИ ВИ ЗАКІНЧИЛИ ШКОЛУ
УКРАЇНОЗНАВСТВА?**

Григорій М. ВАСИЛЕНКО

ВИСТУПИ НА ВІДКРИТТІ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ В КОНОТОПІ

Григорій Миколайович Василенко -- голова ради і міськвиконкому міста Конотопу

Дорогі конотопці, шановні гості!

Сьогодні в нашому місті відбувається значна історична подія, яка надовго залишиться в пам'яті. Ми відкриваємо пам'ятник великому сину України -- Тарасу Григоровичу Шевченку.

Дозвольте від імені виконавчого комітету Конотопської міської Ради народних депутатів і від себе особисто сердечно і щиро привітати всіх присутніх на цьому урочистому зібранні.

Тарас Григорович Шевченко -- велика і невмируща слава українського народу.

Україна святкує день народження Кобзаря, як справді національне, вседержавне свято. В особі Шевченка український народ ніби злив свої найкращі духовні сили і обрав його співцем своєї історичної слави і соціальної неволі, власних сподівань і прагнень.

Під думи народні настроював свію ліру Кобзар, тому й оживало в слові його все те, що тайлося в самій глибині серця. Із тим скарбом -- словом свого найкращого сина -- український народ і виходить до всіх людей землі.

Є в світовій історії особистості, чия велич визначається не тільки їх літературною спадщиною, а й самою символічністю їхнього буття.

Саме такою людиною був Тарас Шевченко.

Слава і велич його росли з року в рік, разом зі славою й величчю його народу. Він був сином народу, але й народ називав його батьком. Пам'ять і слава про Тараса жива вічно, бо він -- частина самого життя народу.

Конотопці в усі роки цінували і свято берегли пам'ять Кобзаря.

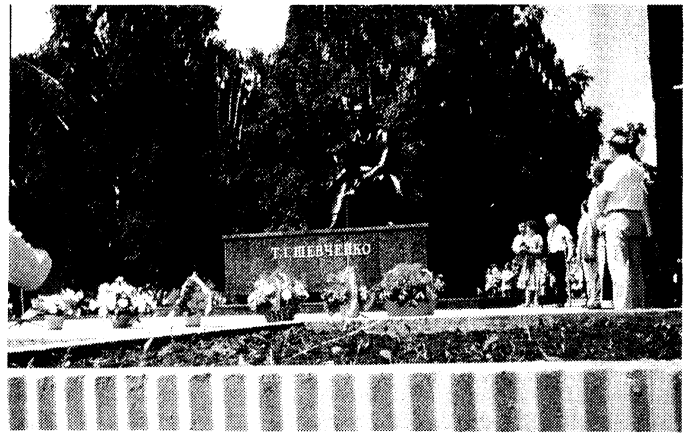
В роки, коли святкування дня народження Шевченка було заборонене царським урядом, конотопські робітники фотографувалися біля портретів Т. Шевченка. Один з таких знімків до нашого часу, як святиню, зберегли пенсіонерки, мешканці м. Конотопу Василина Цісельська та Марія Шуляк. На ньому зафіксовані молоді робітники залізничних майстерень. У центрі -- великий портрет Кобзаря, обрамлений кралецьким рушником. Під ним томик "Кобзаря".

З ім'ям Шевченка Конотопщина пов'язана іще і тим, що поету доводилось бувати у нашому місті.

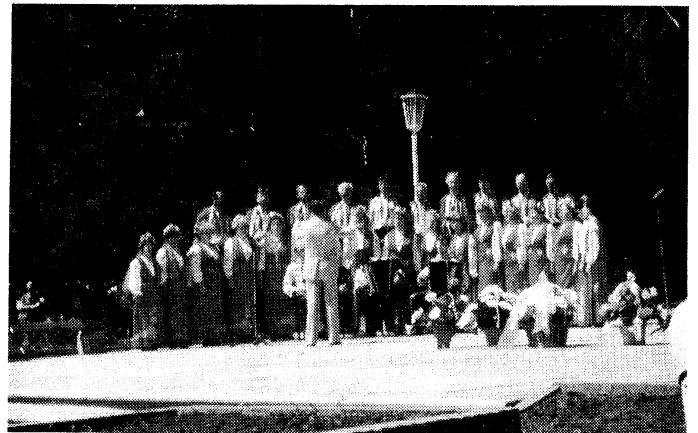
На Конотопщині жив і працював його друг-письменник Олександр Лазаревський, у якого гостював Шевченко, який був з ним в останні хвилини його життя.

Тарас Шевченко створив портрети братів Лазаревських, присвятив і свої окремі твори.

Ніколи не згасне Шевченків вогонь, бо він потріб-

Під час відкриття пам'ятника Т. Шевченку в Конотопі.
22 травня 1993 року.

Співає хор.

ний завжди і всім, бо Шевченко -- "поет усього людства".

Його заклик до братерства, до любові, до правди й справедливості, а над усе -- до свободи, має вічне й всесвітнє значення. Його життя було самовідданим служінням і мужньою самопожертвою. Його творчість -- підтримка його сучасникам, заповіт нащадкам.

Незгасний бунтівливий вогонь полонів у серці й слові Шевченка, і він щедро дарував його людям. Судилася Тарасові Шевченкові Прометеева доля -- безсмертя. І сьогодні у нашому місті вдячні конотопці відкривають пам'ятник Кобзареві. Виконав його скульптор Санкт-Петербурга Смотров Олег Миколайович, архітектори -- Торіч, Гавриш, Рисева.

Трудові колективи міста приймали активну участь у монтажу пам'ятника. Початок цій славній справі поклав завод "Червоний металіст".

Дозвольте висловити подяку від усіх людей нашого міста, за цей дарунок.

Сюди, будуть приходити конотопці: діти, юнаки, дівчата, робітники, старі люди. щоб висловити свою шану і покласти квіти, поспілкуватися з Кобзарем, прочитати його вірші.

Спи, Тарасе, тихо-тихо, поки Бог розбуде, Тебе славна Україна повіки не забуде.

22 травня, 1993 року
Конотоп Україна.

КІНЕЦЬ СВІТУ

Шановний читач напевно думає, що я буду описувати біблійний кінець світу, або кінець світу проповіданий одним із проповідників 20-го століття в Нью Йорку чи Калькуті. Ні, я лише хочу познайомити наших читачів з найновішими відомостями з астрономії які теоретично доказують, ще можливий кінець біологічного світу у випадку астрономічної катастрофи. Про які катастрофи я говоритиму? Почнемо із найновішої, ця подія сталася в Англії. Маленький метеорит, величиною в 10 сантиметрів впав на город як 80-тилітній чоловік садив цибулю, шкоди великої не було, але могло статися гірше. Рік перед тим, у теперішній Росії біля підніжжя Уральських гір впав метеорит вагою приблизно півтори тони на поле виривши яму 10 метрів у промірі й 4 метри глибиною. Також ніякої шкоди не зробив. Я є певний ще за час існування людства було багато випадків падання метеоритів, деякі напевно з них спричинили й людські жертви. То не був ще кінець світу, але для тих що потерпіли це було кінцем світу.

Подію більшого масштабу, "небесного походження", можна назвати подію що сталася 30 червня 1908 року у місцевості Підкаменна Тунгуска в Сибірі. Очевидці розказують що в ранішній годині вони почули величезний вибух, небо в напрямку вибуху було яскраво освічене. Пізніші дослідження показали що ліс й тварини у промірі 80 кілометрів були цілковито знищені або дуже пошкоджені. Науковці доказують що комета або астероїд вибухнув при ударі із атмосферою на висоті 6-10 кілометрів над землею. Це вже катастрофа більшого розміру хоч й там не було жертв, вибух стався у місцевості де людського населення майже не було.

На превеликий жаль ми не знаємо із історії про руйніницькі події, що сталися на протязі тисячоліть чи й багато мільйонів років, але події надзвичайної величини все ж таки залишили свій слід у земних шарах й досвідчені науковці можуть їх розшифрувати. Одна із таких глобальних подій стала 35 мільйонів років тому. Правдоподібно, невелика комета ударилася із Землею, впала в Атлантичний океан спричинивши хвилі у висоті 300 метрів руйнуючи береги тодішньої Америки. Про цю подію у жовтні цього року подав US Geological Survey.

Правдоподібно, найбільша катастрофа, глобального характеру, спричинена астрономічним явищем сталася 65 мільйонів років тому, Тоді астероїд або комета, правдоподібно величиною 10-15 кілометрів, впавши на нашу планету спричинила величезні спустошення знищивши рослинний й тваринний світ тогочасного світу. Між, іншим, велетні динозаври того спустошення не перенесли. Вибух був величиною тисяч водневих бомб, вибухнутих одночасно в тім самім місці. Археологічні розкопи з того періоду

підтверджують про загибель динозаврів, На зміну динозаврів й інших плазунів прийшли більш удосконалені тварини, ссавці.

Придивімся ближче до нашої сонячної системи. Всі планети мають свої споконвіку встановлені орбіти які не перешкоджають рухам інших планет. Всі вони рухаються за законами фізики. Завжди повертаються на те саме місце в той самий час, не запізнюючись навіть на соту частинку седунди. Помимо того що сонячна система така вдосконалена й існує вже 4 чи 5 більйонів років, удар двох планет теоретично можливий. Планета Плутон, остання планета сонячної системи, у своїй орбіті потребує 248 земних років обійти раз навколо сонця. Її орбіта пересікає орбіту планети Нептуна, отже теоретично існує можливість удару. Але це дуже далеко від нас. Крім того планета Плутон така маленька в порівнянні до велетня Нептуна, що ніхто й не знатиме про космічну катастрофу.

Між планетами Марсом і Юпітером є зона що називається зоною астероїдів, зоною малих планет. Їхні розміри починаються з маленьких камінчиків й сягають до велетнів в 1000 кілометрів. Більшість астероїдів не мають якоїсь певної форми, це кам'яні брили що повільно крутяться навколо центра своєї маси. Приблизно 2100 астероїдів мають офіційні назви, їхні орбіти є відомі. Більшість із них, як я вже згадував раніше, знаходяться між орбітами Марса й Юпітера, деякі мають дуже видовжені орбіти й пересікають орбіту Землі. Один із таких астероїдів, що називається Гаспра, приблизно місяць тому находився всередині земної орбіти й були побоювання що зможе завітати до нас в гості, але катастрофи не сталося. Між іншим, цей астероїд був сфотографований американським штучним сателітом, що називається Галілей. Це вперше в історії людства, що вдалося зробити фотографію астероїда на якій можна було побачити його форму, кратери, тощо. Фотографія була зроблена на віддалі 5300 кілометрів від Галілея (астрономічно така віддаль є дуже мала), величина астероїда 20 кілометрів у довжині, 12 в ширині, крутиться навколо своєї осі що 7 годин. Цей астероїд був відкритий російським астрономом Григорієм Неуйміном в 1916 році, назва астероїда походить від курортного місця на Чорнім морі. Із вище описаного видно що є можливість зіткнення астероїда із Землею, наслідки такого удару можуть бути катастрофічними, залежно від величини астероїда. Правдоподібно астероїд величиною Гаспри міг би знищити життя на Землі за виключенням більш витривалих комах, спор й деяких мікробів.

До супутників нашої сонячної системи також належать комети. Комети можуть бути періодичні або неперіодичні. Періодичні комети постійно відвідують Сонце, неперіодичні можливо постійно від-

відують наші околиці, але періоди їхні такі великі, що ми ще не знаємо про їхнє періодичне відвідування. Науковці висувують теорію що поза орбітою Плутона, на віддалі 30.000 до 100.000 земних віддалей від Сонця існує туманність що називається туманністю Орта, там знаходяться мільйони комет, всі вони є членами сонячної системи. Тому що комети знаходяться так далеко від центру гравітації, а повертаються в околиці Сонця, їхні орбіти є дуже видовжені еліпси, а згідно законів Кеплера в околиці Сонця вони мусять рухатися з великою швидкістю. Згідно підрахунків їхня швидкість може досягати 50 й більше кілометрів на секунду. Цікаво зазначити те що по мимо того що їхні орбіти сягають так далеко поза орбіту планети Плутона, вони переважно повертаються назад до Сонця за той самий проміжок часу, хіба якась інша непередбачена гравітаційна сила відхилить їхню орбіту, що може вплинути на їхню періодичність.

Ми вже майже наблизилися до кінця світу. У нашій системі є багато періодичних комет, з найбільш відомих це комета Галлей, повертається вона до Сонця що 76 років, останній раз ми її бачили (мали б бачити, це був скандал для астрономів й для комети, передбачалося щось надзвичайне, а в дійсності її майже не було видно) у 1986 році. Перша згадка про комету Галлей в історії людства була у 240 році перед народженням Христа.

Тепер нарешті ми наблизилися до кульмінаційної точки мого допису, але всеж таки, коли ж кінець світу? Хочемо ми чи не хочемо, але на превеликий жаль ми не дочекаємося його бачити, але всерівно я хочу познайомити дорогих читачів з цим теоретичним кінцем світу.

В Америці, під час громадянської війни, 16 липня 1862 року американський астроном Люїс Свіфт, а три дні пізніше астроном аматор Татл побачили на небі комету, яка пізніше дістала назву Свіфт-Татл комети. Ця комета має період обертання навколо Сонця 134

роки й рухається із швидкістю 50 кілометрів на секунду коли перебуває в околиці Сонця. Маса комети сконцентрована в ядрі що має розмір приблизно 10 кілометрів й складається із кусків міжпланетного каміння й льоду. Цього року комета Свіфт-Татл буде в околиці Сонця 12-го грудня. Астрономи підраховали, базуючись на сучасну орбіту комети, що 14-го серпня 2120 року, слідуючи поверненню комети до Землі, станеться зудар із Землею. Шанси на зудар є 1 до 10000, ніби досить малі, але більшість астрономів дивляться на цей шанс досить серйозно. В той самий час аматори таких сензаційних подій вже мають розв'язку або пораду що робити, як запобігти біді.

Одна група рекомендує прикріпити до комети радіопередатчик який слідкував би за рухом комети постійно передавав на Землю про її місцеположення, але правдоподібно ми вже не зможемо її зловити у небесних просторах. Інші рекомендують виготовити величезну водневу бомбу й на слідуюче повернення комети розбити її на менші куски, наслідком такого розбиття ми щороку, у місяці серпні бачили б величезний метеорний дощ, це падали б на Землю залишки колишньої комети, ще інша група науковців, найбільш поміркована каже що цілком можливо, що ця комета у своїй більше ніж столітній орбіті, під впливом якоїсь гравітаційної сили відхилиться від своєї попередньої орбіти й нас омине це нещастя. У випадку, якщо прийде до зудару, беручи під увагу масу комети й її велику швидкість, правдоподібно загине цивілізоване життя на Землі й катастрофа буде глобального характеру, не має значення де ти знадишся, чи в Нью Йорку чи в Алма Аті, наслідки ті ж самі.

Я чомусь думаю що ця "небесна кара", омине нас, може комета вже ніколи більше не повернеться, а зудариться із іншою кометою в туманності Орта.

Листопад, 1992 р

КУПІТЬ ПРОПАМ'ЯТНІ РЕЧІ ЗУСТРІЧІ ОДУМ-у

Цьогорічна зустріч ОДУМ-у, що відбулася в Чикаго, була присвячена першій річниці незалежності України. З нагоди зустрічі ОДУМ-у видано пропам'ятні рушники з емблемою ОДУМ-у для усіх учасників гри в голфа, білі сорочки (T-shirts) на яких зображено українця який порвав ланцюги рабства на руках. Побіч подано 1991-92 рік Незалежності України, Зустріч ОДУМ-у, Чикаго, Ілл. 92. На жетоні подано те саме що й на сорочці. Сорочку та жетон оформила Віра Петруша з Детройту. Для тих, що люблять пити холодне пиво, каву чи чай, зроблено з ізоляції посудину-чашку з зображенням одумівської ембле-

ми. Всі вище подані речі можна набути в філії ОДУМ-у Чикаго, висилаючи чек виписаний на ОДУМ на адресу:

Lida Shkrebec
5105 W. Grace Street
Chicago, IL 60641
USA

Ціна сорочки (треба зазначити величину) -- 10 дол., чашка -- 3 дол., а жетон -- 1 дол. З інших держав -- ціна рівнозначна американському доларові. ■

КОНКУРСИ "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ"

КОНКУРС 1993

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезії, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

1-ша:	\$150.00	2-га:	\$125.00
3-тя:	\$100.00	4-та:	\$90.00
5-та:	\$70.00	6-та:	\$50.00

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу "Молода Україна" до 31-го грудня 1993 року під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журналу "Молода Україна". Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 5819.66 дол., що склали:

\$1,006.00	Федір і Надія Бойко,
\$1,000.00	Андрій Степанченко,
\$1,000.00	Ярослав і Тетяна Романишини,
По \$500.00	Головна Управа ТОП-у Канади, Іван Дубилко, Головна Рада СВ ОДУМ-у Канади,
\$300.00	Андрій Степовий,
\$201.00	Колишня філія ТОП-у в Монтреалі,
\$151.66	Колишня філія ОДУМ-у в Монтреалі,
\$121.00	УРДП в Монтреалі,
По \$100.00	Василь Шимко, Юля Шелегон, Кіш ОДУМ-у Канади -- у пам'ять О.П. Харченка, Радіопередача ОДУМ-у "Молода Україна" -- у пам'ять О.П. Харченка.
\$85.00	Іван Даценко,
\$50.00	Дмитро Кірев,
\$30.00	Родина Л. Мазурець,
\$25.00	Ніна Яців.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Чеки просимо виписувати на "Moloda Ukraina". На пожертви будуть видані поквітування для звільнення від доходу податку.

ПРОПАМ'ЯТНИЙ ФОНД ІМЕНІ ПЕТРА І ОЛЬГИ НЕЛІПІВ

Брати Неліпи -- Василь і Григорій -- заснували фонд при "Молодій Україні", у пам'ять своїх батьків, світлої пам'яті Петра і Ольги Неліпів, які відійшли у вічність 1985 року. Цей фонд має бути непорушним, а відсотки з нього будуть призначатися на винагороди українській молоді, за визначну діяльність у різних галузях українського життя.

Редакційна колегія журналу матиме за свій обов'язок винагороджувати одумівок і одумівців за успіхи у навчанні, в гуртках самодіяльності, за визначну організаційну працю та за успіхи у спорті -- на рекомендацію філії ОДУМ-у.

Фонд нараховує \$6,500.00. Склали:

Сини -- Василь і Григорій Неліпи з родинами	\$5,000.00
Василь і Людмила Неліпи (У першу річницю смерті батьків)	\$1,000.00
Іван і Мотря Носовенки	\$400.00
Юрій і Олена Лисик у пам'ять своїх батьків	\$100.00

КОНКУРС НА СТАТТІ ПРО ЖИТТЯ В УКРАЇНІ В 1930-их РОКАХ

Щоб одумівська і прихильна до ОДУМ-у молодь ближче познайомилась з життям українського народу в Україні в 1930-их роках, проголошуємо конкурс на найкраще написані статті. Статті мають бути 500 до 2000 слів і мають бути подані джерела. Також мають бути залучені копії уривків важливіших джерел. Мова може бути неукраїнська, але переможець отримає тільки половину призначеної нагороди.

Нагороди будуть такі:

	14-17 років	18-30 років
Перша	\$200	\$300
Друга	\$140	\$200
Третя	\$ 80	\$100

Нагороди є з фонду пам'яті Катерини Мороз. Цей фонд в сумі 10.000 дол. створили чоловік покійної, Григорій Мороз і родина.

Жюрі робитиме рішення про зміст, вживання нових джерел і загальну вартість статей. Статті мають бути надіслані на адресу журналу "Молода Україна" до 31-го грудня 1993 р.

**ВПISУЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ
ДО РОІВ
ЮНОГО ОДУМ-у!**

Юрій ДОНЧЕВСЬКИЙ

ДРУЗЬЯМ ЗАОКЕАНСЬКОЇ ДІАСПОРИ

(Уривок)

Ні! Не міг того я знати!
Я не міг того чекати.
Що судилося мені
Вас, присутніх тут, обняти,
Щирим словом привітати
В цій далекій стороні!
Я приніс вам привітання
Теплі, ніжні, мов кохання,
Мов травневий першоцвіт,
З чарівного того краю,
Де степи й лани безкраї.
І пісенний дивосвіт!
Де річки течуть прозорі,
Де в смереках сині гори
І духмяний цвіт садів,
Писанки у селах хати,
А завітчані дівчата
Зводять з глузду парубків!

Там співуча наша мова,
Там живе Шевченка слово,
Котляревського, Франка...
Під мелодії тріости
Ген завзяті танцюристи
Відбивають гопака.
В нас одна любов до краю,
Спільна віра нас єднає,
Зогріва своїм теплом,
Не дарма стоїть в столиці,
Хрест тримаючи в правиці
З гордо зведеним чолом
Володимир над Дніпром.
І від міста Ярослава,
Від Путивля і Полтави,
Від Чернігівських лісів
Аж до моря і Херсону
До Кубані і до Дону
І до хортицьких степів,
Ген від того небосхилу,
Де з Дніпром з'єднала хвилі
Зачарована Десна
Аж до Львова й Верховини,
До Карпат і Буковини --
-- Все це наша Україна,
Невимовна, солов'їна,
Наша рідна сторона,
Що мов матір в нас одна!
Йй, як матері від сина
Я пісні мої приніс,
Бо ж я люблю Україну
Аж до болю і до сліз.

м. Київ, Україна

ВОЛОШКА

Травневого ранку, всміхнувшись привітно,
Маленька волошка, мов небо блакитна
На подив присутніх в саду розцвіла.
Можливо, що буря сюди занесла
Маленьку зернинку красуні полів,
А може горобчик її тут впустив.
Як ніжна волошка попала в садок --

Не знали троянди і навіть бузок.
Сказала волошка "як гарно довкола,
Та тільки дивуюсь--чому я не в полі?
Чудові круг себе я бачу квітки,
Та де мої сестри, мої волошки?
Замало тут сонця, багато води.
Коли б та не сталося зі мною біди.
Минали години проходили дні,
Зітхали лілеї у білім вбранні,
Бо бідна волошка марніла і в'яла.
Мабуть таки сонця було їй тут мало
Благала волошка: "я хочу на волю!"

Пустіть мене в поле, в широкее поле,
Де з вітром шепочуть струнки колоски,
Де любі подружки--мої волошки!
Де сонце сіяє на протязі дня.
Бо поле під сонцем--вітчизна моя".
Благання волошки в саду не почули,
В саду для волошки чужими всі були.
І якось надвечір для всіх непомітно
Умерла волошка... маленька... тендітна.

Під блакиттю неба, у золоті поля.
То наша Вітчизна. То рідна земля.
Одна, неповторна, єдина.
Хоч сад той багатий, а він нам чужина.

м. Київ, Україна

ПАМ'ЯТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Назустріч сонцю, у негоду
Самотній вийшов він на шлях --
Співець страждання і свободи.
Світився гнів в Його очах.
Співця хуртеча обнімала
Важка була терниста путь
Та знав поет, що оживуть
Його закуті ідеали.
Людей будили і живили
Його натхненні пісні.
Так надає рослинам сили
Проміння сонця навесні.
Любов'ю матері до сина
Свою Вітчизну Він любив,
Її нарід, і небо сине
І соловейків дзвінкий спів.
Громадянин, борець, поет,
Ішов Він сміливо вперед.
І все чекав, що ранок встане,
Що на погоді скоро стане.
Та не діждав, не стало сили
І Він знеможений упав...
А буря снігом порошила
І вітер плакав і стогнав.
Шануй же матір--Україно
Співця твоїх відвічних мрій!
Його поезія--перлина.
У ній відбився голос Твій.

м. Київ, Україна

Юрій Дончевський колишній викладач української літератури, тепер на пенсії. Пережив советське лихоліття, бо тягали його сім років по тюрмах. Вірш: "Друзьям заокеанської діаспори" написаний під час його поїздки до Міннеаполісу.

СЛ. П. ОЛЕКСАНДЕР ХАРЧЕНКО

У Рочестері, в штаті Нью-Йорк 8 червня 1993 року помер на 88-му році життя Олександр Петрович Харченко. Хоч він і не хворів на якусь визначену хворобу, але останніми роками поступово почав втрачати здоров'я через ослаблення органів, а головню серця. З'явилася задишка пухли ноги. Помер несподівано, на удар серця.

Народився світлої пам'яті Олександр Харченко на Дніпропетровщині 1906-го року в сім'ї хлібороба. Під час колективізації мав своє господарство і був власником парової машини-молотарки, якою в жнива молотив людям зерно. За його підприємницьку діяльність був репресований, і засуджений на десять років каторги на Півночі. Подібних процесів зазнала від антинародного комуністичного режиму більшість українських трударів під час колективізації, та потім, під час сталінського терору, в тридцятих і сорокових роках.

Спочатку покійний відбував свій каторжний термін на Соловецькім острові, а потім на Біломорській Каналі. У наші дні часто чуємо повідомлення про різні ювілеї, як поодиноких людей, так і важливих історичних подій, держав, військових формацій, підприємств, установ, тощо. Цього року минає п'ятдесят п'ятий рік від введення в експлуатацію Біломорського-Балтійського Водного Шляху, при будівництві якого загинули сотні тисяч а може й мільйони невільників більшовицьких тюрем і концтаборів. Про Біломорський ювілей навіть тепер, після восьми років гласності і перестройки, мало згадують. Що ж до будівничих того пекельного водного шляху, то з певністю можна сказати, що на сьогоднішній день їх небагато лишилося серед живих.

Завдяки тому, що покійний був обізнаний із паровими і дизельними двигунами, він працював на електростанції, котра постачала енергію на будівництво Біломор-каналу. І саме через цю обставину йому вдалося вижити

Сл. п. Олександр Харченко

каторгу. А вижити було не легко.

Диявольська більшовицька система найпростішим способом винищувала невинних людей -- десятки тисяч каторжан виганяли рити землю, і без попередження, зривали амоналом і динамітом певну площу для водного шляху, чотирнадцять метрів завглибшки і чотирнадцять метрів завширшки, довжиною в понад двісті п'ятдесят кілометрів. Від вибуху летіли в повітря і люди і каміння. А водночас ешелонами привозили нових невільників, які мусіли розчищати зірване, а потім і на них чекала така ж доля. Іншими словами -- то був той самий Великий Голод, той самий терор і той самий Чорнобиль, тільки інакшим способом. Але суть не змінялася. А з радіо гриміла "Широка страна моя родная..."

Кожна людина, попавши в таку безвихідну ситуацію, намагається втікати від неї будь-яким способом: на волю, за колючий дріт, або в горілку чи в ще якийсь дурман, або навіть із життя. Світлої пам'яті Олександр Харченко тікав на волю, і... був пійманий.

За втечу збільшили термін покарання, хоч відбувати не прийшлося, бо після успішного завершення будівництва Біломор-Каналу його звільнили через амністію 1938 року. Та й воля теж була під пильним наглядом сталінських чекістів. Перш за все

покійному було заборонено проживати в Україні... А тому що він аж ніяк не збирався жити на чужині, та не маючи відповідних паперів на проживання на рідній землі, він мусів часто міняти місце проживання.

Наприкінці Другої Світової Війни він опинився в Західній Німеччині, (очевидно, втікав від більшовицької блекоти, щоб знову не попасти за колючий дріт), 1947 року переїхав до Бельгії, а 1951 року, з дружиною Настасією прибув, у Канаду, куди пізніше приїхали сини: Петро з Німеччини, та Олександр з Бельгії.

У Сполучені Штати переїхав з дружиною 1961 року.

Чин похорону, що відбувся в суботу 12 червня 1993 року, відправив отець Петро Цимбал, з участю церковного хору та з участю родини і земляків покійного.

У залі при церкві св. Покрови у Рочестері відбулася тризна. Співчуття родині та громаді при церкві св. Покрови склали: близький земляк покійного Микола Дубиняк та настоятель о. Цимбал.

В імені родини покійного син Олександр подякував присутнім за те, що громадою провели покійного в останню дорогу; о. Цимбалові -- настоятелеві церкви св. Покрови за відправлення панахиди у п'ятницю 11 червня в похоронному заведенні Павла Гаріса, та за чин похорону; церковному хорові за відспівання панахиди і похоронної Служби Божої; Валентині і Миколі Дубинякам -- за всесторонню допомогу у влаштуванні тризни, як рівнож пану Лисенкові і його дружині; а також подякував усім тим, що покійного вшанували квітами, та особисто висловили співчуття родині з приводу втрати батька, діда і прадіда. Зокрема син подякував сусідові покійного Еді Лепла, який своїм братерським ставленням до покійного допомагав йому, чим тільки міг, при потребі возив у лікарню, косив траву біля хати, тощо.

Поховали сл. пам'яті Олександра Харченка на цвинтарі Ріверсайд у Рочестері поряд з його дружиною Настасією, яка упокоїлася 1978 року. У глибокому смутку покійний залишив сина Олександра і невістку Любу, сестру Любу з родиною в Балтіморі, брата Анатолія, брата Євгенія з дружиною Олександрою в

США, внучку Віру з родиною та внука Бориса в Канаді, сестру Надію, племінників і племінниць та дальшу родину в Україні.

Нехай привітна американська земля буде йому легкою! Вічна йому пам'ять!

Висловлюємо глибокі і щирі співчуття Олександрю -- співредактору "Молодої України" і його родині з приводу відходу у вічність його батька сл. п. О.П. Харченка.

*Редакція, адміністрація
та всі друзі одумівці і топівці.*

БЛ. П. ЛУКА КИСЛЮК НІЯГАРА ФАЛС, ОНТАРІО

Ділимося сумною вісткою з друзями, знайомими і всім українським громадянством, що з волі Всевишнього 5-го квітня 1993 р. в міській лікарні на 89-му році свого трудолюбивого життя відійшов у вічність всіма шанований в м. Ніягара Фалс і околиці св. пам'яті Лука Михайлович Кислюк. Він народжений в 1904 р. в с. Попівка, Красно-Лиманського р-ну, Донецької області в Україні. Був одружений і мав двоє дітей, які під час війни залишились в Україні, а сам він один опинився на Заході, в Німеччині. Дітей Олексія і Антоніни вже немає в живих, а залишилось п'ятеро внуків в Україні. З його роду ще є живі в Україні, брат й дві сестри. Батько Луки Михайловича був заарештований і висланий до Сибіру, де за ним і слід пропав.

В Україні до 1941 р. Лука Михайлович працював на фабриці. До Канади прибув з Німеччини в 1948 р. і працював для Онтаріо Гайдро на будові електростанцій, спочатку в Pine Portage (північне Онтаріо), а потім в Queenston біля Niagara Falls, Ontario, де він і проживав весь час. Тут він належав до української православної церкви святих Петра і Павла де він довгі роки прислужував коло священників. Звідси і був відправлений на вічний спочинок.

Похоронні обряди перепровадив о. Гр. Планіда в сослуженні диригента хору п-на Дм. Ногачевського і п-на Гр. Сала. Похований на міському кладовищі Fairview

cemetery. Нехай канадська земля буде йому легкою. Похороном займалися діти Ст. Відеми: Галя, Люба, Іван та п-н Сергієнко Яків. Після похорону відбулась поминальна трапеза в Betty's ресторані, де більше про життєвий шлях Луки Михайловича розповів п-н Володимир Токар. Він згадав, що Лука Михайлович був добрим і щирим українським патріотом; добрим віруючим православним християнином; щедрим жертводавцем на церковні, громадські, політичні потреби, на пресу, для Державного Центру УНР; про його турботи українською молоддю, якій він уділяв багато часу, працюючи влітку в молодечому таборі ОДУМ-у на оселі "Київ"; про його пожертви для журналу "М.У" і на одумівську оселю "Україна" в м. Лондон, Онт.; і про те, що останні 16 років свого життя Лука Михайлович доживав у старечому домі Oakwood Lodge, в Niagara Falls.

Потім п-н Вол. Токар від імені членів Тов. Одумівських Приятелів, від членів Об'єднання Прихильників УНР і від себе особисто склав співчуття всім друзям покійного і всій жалібній українській громаді в Niagara Falls, яка зібралася відпровадити св.п. Луку Михайловича на вічний спочинок та запросив присутніх скласти свої пожертви на українську пресу, щоб вона згадала його "незлим тихим словом".

Панове Гаврилук Микола і Вол. Токар перевели збірку, яка

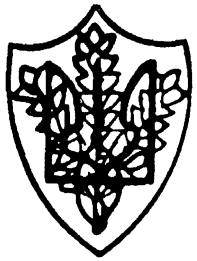
принесла \$112,25 Гроші розділено порівно на одумівський журнал "МУ" і часопис "Український Голос". Жертводавцям щире спасибі, а покійному Луці Михайловичу нехай буде вічна пам'ять.

Список жертводавців: Гаврилук Микола, Ткаченко Ф., Сало Гр., Речіцька Олена. Лупул Вас., Відема Г., -- по \$10.00 дол.; Натолочний Вас., Никифорчук Ірена, Сідін Марія, Римар Мих., Сергієнко Яків, о. Гр. Планіда, Запішний Дм., Токар Вол. -- по \$5.00 дол.; Бобро Надія, Дзюба Вас., Креник Катерина, Боднар Вол., Ногачевський Дм. -- по \$2.00 дол.; Кицуля Ст., -- \$1.25, Грісковська А. -- \$1.00 дол.

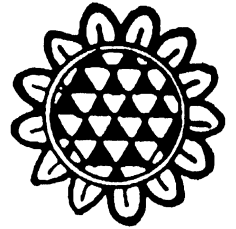
Вол. Баштур і друзі

У 5-ТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ СЛ. П. ЄВГЕНІЇ БЛОЩИНСЬКОЇ

В неділю 21-го березня, на прохання родини, отець Володимир Кушнір, настоятель церкви Пресвятої Тройці в Лондоні, Онтаріо, відправив панахиду за упокій душі славної пам'яті Євгенії Блощинської у п'ятий рік її смерті яка сталася 19-го березня 1988 р. Нехай душа її спочиває в Бозі. ■

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Оля ПІДБЕРЕЗКІНА

Дав Всевишній мені Сонце,
Розум, волю і буття.
Наче сокіл у віконце,
Мої щирі почуття.

Назбираю слів-перлинок,
Боже, їх Тобі віддам.
Щоб сяли, наче зорі,
Не підвладнії вікам

Грайливий вітерець
Заплутався в гіллях:
"Пусти мене, благаю,
Не можу в ланцюгах!"

Зібравши рештки сили,
Зірвав тяжкі кайдани.
Та вільний він полинув
За гори, океани...

Бабуся Маруся, рідненька,
Ти часто співала мені
Про те, як зозуля кувала
На "дальній" чужій стороні.

Ти вчила: "Люби Україну!
Люби свій великий народ!
Багато зазнав він страждання,
Багато у нього й турбот!"

І в спогадах пісня лунає.
Як срібний дзвіночок дзвенить!
Спасибі тобі, що навчила
Мене -- Україну любить.

УКРАЇНІ

Якби дав мені Бог крила,
Я навчилася б літати.

І ніхто, там де не хочу
Вже не зміг би затримати.

Я б літала в ніжній мрії,
Щастя, радості, надії.
Повернулась необачно -
Боже милий, що я бачу?

Бачу велетні-заводи,
Що шалено псують воду.
На долині -- все отрута,
Кров землі -- червона рута.

Мов надломлена стеблина,
Від Чорнобиля дитина.
Сонце! Й те не зогріває!
А душа? Душа страждає...

Про все тяжко розказати,
Бо земля та -- є нам мати!
Краще в небо, ніж додому...
Та така вже моя доля!

Ні! Не кину я країну,
Мою рідну Україну.

ФІЯЛКОВІ ДАЛІ

Фіялочко України,
Як живеш ти, в тяжкій днині?
Знаю, щире серце маєш,
Що блакиттям день вітаєш.

Що в зеленому листочку
Зберегла, як мати дочку,
Кришталево-чисті роси,
Щоб дівча вплело їх в коси.

В краплі грає сонечко,
Сріблиночки сяють.
На щастя, мила донечко,
Фіялки зростають.

ПАМ'ЯТІ М. ШАФРАНЮКА

Проеосвященному Юрію

І все ж таки людина
може мати крила.
І може, хоча б раз
злетіти у життї.
Тоді і смерть
буде безсила,
Сховати славу у пітьмі.

Час згасне, як зоря,
а пам'ять буде жити.
У вдячності,
і що б там не було...
Як, з рук пречистих
первоцвіти,
Що людям дарено --
Те квітом розцвіло

*"Здається, кращого немає
Нічого в Бога, як Дніпро..."
Т. Шевченко*

Коли відважна полонянка
Життям клялася: "Мій синок...
З'явився у рожевому світанку
Джерельно-чистий водяний струмок.

Дитя моє, Славуто, милий,
Нехай загинемо удвох.
Не бути в рабстві, сизокрилий..." -
Слова ковтнув болотний мох...

А з-під берези -- пагін сили,
Дзвінка, нестримна стріль-вода.
То Дани син -- Дніпро бурхливий...
Хорив князівну вигляда.

Степів красуню-стрункостанну,
Ту чутку -- хвиля принесла.
І квітку втративши бажанну,
Надія жити не змогла.

І горде серце -- скам'яніло,
А разом з ним -- його брати.
І вже не князі, а могили -
Лишилися кам'яні хрести...

Кий, Щек, Хорив -- горами стали.
Легенда ця жива віками.

ДАРУНОК

Як зорі, сяють в водограю,
Під срібним місяцем, а вдень --
Жар-птиця у кленовім краю.
То звуки псалмових пісень.

І ті хвилини відчуваєш
Благовіння перед Тим,
Життя земне хто окриляє,
Хто є Спасителем людським.

В Христовій Вірі -- корінь сили,
Щоб дух священний піднести,
Щоб з Богом від свого народу,
Біду і розпач відвести.

Перлинний жмут святих піднести,
Священний дар кленовім краю.
Від них на серці -- Великдень,
Який я радо зустрічаю.

*Моїм вчителям
середньої школи н. 131
м. Дніпропетровська*

Відчинила вікна й двері,
В рідний край летіть, думки.
Як долали ми бар'єри
У науці, залюбки.

То із Вашої подачі
Так мені все легко йшлося
Від душі слова гарячі
Довго слухать не прийшлося...

І, як згряя журавлина,
В теплий вирій відліта.
Прилетить й до Вас пташина,
Вдячність, щира і свята.

*Всі вірші на сторінці Юного ОДУМ-у є із збірки поезій
"Фіалкові далі", що появилася в Торонто 1992 року. Автор
збірки -- Оля Підберезкіна народжена в Дніпропетров-
ську 1979 року. Більше про Олю є подано в "Молодій
Україні" за березень 1992 р.*

Олександр ВИЖЕНКО

ЛЕГЕНДИ ДІДА КАХИКАЛА

Із книжки "Історія запорозьких козаків для веселих дітлахів", Україна 1992.

РОЗПОВІДЬ ДІДА КАХИКАЛА ПРО
ТЕ, ЗВІДКІЛЯ ПІШЛИ ЗАПОРОЗЬКІ
КОЗАКИ

Вічна пам'ять предкам! Було це в давню-давнину. Нижче міста Києва, на величезному (в три доби простування) острові, посередині Дніпра, жив собі пастуший народ черкаси. Жили вони тим, що пасли кіз, від кіз годувалися, від кіз і одягалися. Жили вони весело, привільно, не знаючи, що прийде на їх землю татарська орда, і що принесе вона на своїх чорних крилах горе и смерть... (Кахикало заспівав)

*"Зажурилась Україна, що ніде прожити
Витоптала орда кінми маленькі діти,
Малих потоптала, старих порубала,
А молодим, середульним назад руки пов'язала.
Під хана погнала..."*

Що його робити? Змушені були черкаси взятися за зброю, щоб захистити себе від ворога. Так... кхе, кхе... Відчайдушний то був народ, відважно билися вони. Але сильний був ворог, і війська його було вдсятеро більше. Одної ночі, коли вже сили лишали черкасів, а татари, замкнувши коло, підступали все ближче й ближче, -- з самого неба зійшла на землю срібна коза, з золотими рогами. Як тільки копита її торкнулися землі, на небі з'явився молодий місяць й безліч яскравих зірок. Попадали черкаси перед місяцем навколішки й давай благати:

-- О Царю нічного неба! Срібна коза з золотими рогами прийшла від тебе. Це гарна ознака. Будь же нам за брата! Дай нам сили подолати ворога!

Так відповів їм Місяць:

-- О славний народ черкаси! Буду я вам за брата. Дам вам силу подолати ворога. Хай кожен з вас торкнеться срібної кози, знайдете силу велетенську.

Доторкнулись вони до срібної кози, й сила повернулася до них.

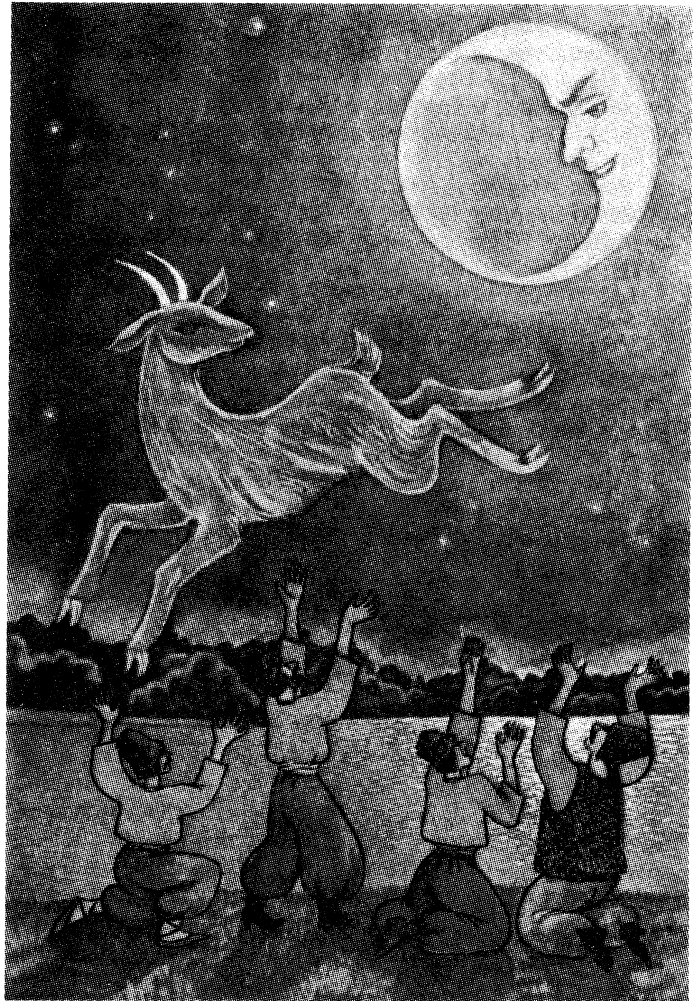
-- Вранці, коли на зміну мені з'явиться зоря, підете ви слідом за козою, куди поведе вона вас. Через річку піде -- йдіть через річку, через болото -- йдіть через болото, жодного з вас не забере вода, бо буде вона твердіша за камінь.

-- Підемо за козою, -- повторювали за Місяцем черкаси.

-- Відведе вона нас за пороги дніпрові -- саме там відтоді буде земля ваша. Там назвуть вас козаками запорозькими, й будете ви неприборкані, як пороги, й швидкі, як кози, й будете ви жити тісним товариством, й життя ваше буде війна; й не будете ви знати страху, навіть замків не буде у вас. Жінок до вас не пущу, бо справа лицаря -- січ; шабля буде вам за дружину, й обов'язком вашим буде залишити рідні

землі від грізних ворогів. Й назвете ви мене козацьким сонцем; в будь-яку тяжку годину прийду я вам на допомогу.

Послухались черкаси слів Місяця, пішли вранці за срібною козою. Все здійснилось, як говорив Місяць. Почали черкаси називатися запорозькими козаками. Слава про них пішла по всій землі, така слава, що сама себе на сміх не давала, неприятеля під ноги топтала. І зробився їм степ домом рідним. "Коли козак у полі, то він на волі", -- говорили про себе козаки, Так-таки, так. Кхе, кхе. Степ та воля -- казацькая доля.

Влас слухав діда Кахикала, наче зачарований, чітко уявляв він собі картину, намальовану старим дідом.

Полягали спати. Влас одразу заснув, втомлений денною мандрівкою під пекучим сонцем, і приснилась йому срібна коза з золотими рогами, начебто скаче він, сидючи на ній, по нічному небу між зірками, а Місяць, лагідно усміхаючись йому, каже: "Іди, іди за срібною козою, юначе, вона покаже тобі шлях черкасів..."

БІДИ "МАЛОЇ" ПРЕСИ УКРАЇНИ

В розвитку і становленні незалежної преси, як в краплі води відбився увесь процес демократизації України. Коли була при владі КПУ, то всі засоби масової інформації суворо контролювалися, бо ж "преса -- це найгостріша зброя партії". Чи стала в незалежній Україні преса незалежною? Нині преса, якої засновником не є держадміністрація душить економічно. Кілька республіканських незалежних газет ще так сяк тримаються за рахунок великого видатку. Тим часом, вартість поліграфічних послуг невпинно повзе вгору, часто абсолютно невиправдано. Так, минулого року друкування одного номера газети високим друком в невеличких районних друкарнях коштувало 140 крб. Нині 3-4 тисячі. При цьому ці друкарні як працювали, так і працюють на обладнанні, якому 20-25 років. Хіба що зросла вартість енергоносіїв та трохи зарплата. Газетний папір вже коштує 360 тис. крб. за тону за ринковими цінами. А от державним газетам він обходиться значно дешевше. До того ж, газети владних структур, або як їх зараз називають -- державні, почали отримувати неабиякі дотації з державного бюджету. Верховна Рада України прийняла постанови про підтримку преси України. Якої? Під час зустрічі з Л. Кравчуком співголова Руху В. Чорновіл абсолютно правильно зауважив, що одним газетам дає десяти мільйонів, іншим кілька, а другим дулю з маком. Оцю дулю, але без маку дають всім газетам, які не належать владі, які дозволяють собі її критикувати. Ось приклади з Чернігівщини. В червні ц.р. державна адміністрація виділила на поточні витрати колишній обкомівській, а тепер вже "своїй" газеті "Деснянська правда" близько 15 млн. крб., колишній комсомольській "Гарт" -- 4 млн. Газеті держадміністрації Носівського району місцеві колгоспи "подарували" 100 тис. крб. А взагалі на дотацію "районкам" області на 1993 р. виділяється з бюджету 40 млн. крб. І так всюди. Тож преса можновладців не бідує.

Найгірше в цій ситуації незалежній "малій" пресі. "Мала" преса -- це газети видаток яких становить 3-5 тисяч примірників. Як правило, вони засновані різними громадсько-політичними об'єднаннями, журналістськими осередками тощо. В обласних центрах, невеликих містах, райцентрах така преса відіграє велику роль в становленні демократії. Адже тільки ці газети можуть собі дозволити критикувати місцеву адміністрацію. Інша преса так або інакше, але контролюється владою. Та "мала" преса України гине в економічному зашморгу. Тільки три номери газети "Ніжин" (засновники громадсько-політичної організації міста) побачило світ. Два номери "Калини" вдалось видати Городнянській організації УРП. З останніх сил тримається незалежна газета Чернігівщини "Громада" та й то, що газету видає одна людина-редактор. Він і швець і жнець і на дуді грець.

Що робити? Як врятувати "малу" пресу України? Папір завжди можна дістати на "чорному" ринку за готівку. "Малій" пресі його треба небагато. Найбільшу

частину вартості поліграфічних послуг займає офсетний набір, верстка. Це можна зробити і в стінах редакції при наявності доброго комп'ютера. Але така техніка "малій" пресі не по кишені. І тут могла б допомогти діаспора, але вона не знаючи обстановку в Україні направляла цю техніку не в ті руки. Скажімо, комп'ютери в сільські школи. Вибачте, але в селі не знають як їх включити. І потреби ніякої. І йшла така допомога немов вода в пісок. Тож, шановні українці зарубіжжя, не шліть пачки з продуктами та одягом в Україну. Якщо маєте можливість, то допоможіть фермеру малолітражним трактором або плугом, "малій" газеті -- видавничою системою. І добро зробіть і добру пам'ять про себе залишите.

Ну, а якщо хтось може допомогти "Громаді", то складайте пожертви на адресу газети

UKRAINIAN NEWS
19411 W. Warren
Detroit, MI 48228-3389
USA

З приміткою "Громаді".

В. Москаленко,
редактор газети "Громада"
1992 рік

Ukraine 250000
Чернігів, а/с 4343
"Громада"
тел. 3-80-29

24-ий ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО ім. МАРУСИ БЕК

Проголошуємо 24-ий Літературний Конкурс для дітей та молоді-студентів.

Тема Конкурсу: "Голод в Україні (32-33 рр.) моїми очима".

Вікові групи учасників конкурсу:

7-11 років
12-14 років
15-18 років
19-23 роки

Реченець конкурсу 31 грудня 1993 року.

Конкурсні праці під псевдонімом пересилати на подану внизу адресу, а в закритій коверті подати справжнє прізвище автора.

Жюрі 24 Конкурсу СФУЖО:

д-р О. Копач, Л. Храплива-Щур, Я. Зорич
Адреса:

World Federation of Ukrainian
Women's Organizations
2336 Bloor Street West, Box 84578
Toronto, Ontario M6S 1T0 Canada

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Із зустрічі ОДУМ-у США
й Канади в Чикаго 1992 р. переслав
О. Коновал \$2,000.00

А. Юриняк, Лос Анджелес,
Ка., США 250.00

Замість квітів на свіжу могилу
світлої пам'яті Олександра
Харченка, на нев'янучий вінок
при "Молодій Україні"
пожертви склали:

Д-р Євгенія Пастернак
-- Директор Пансіонів
ім. І. Франка 200.00
Українська Редакція
Канадського Міжнародного
Радіо в Монреалі 50.00
Люба Черевко, Квін Ан.
Меріланд, сестра
покійного 50.00
Світлана Кузьменко,
Торонто, Онт. 25.00
Раїса і Леонід Ліщина,
Торонто, Онт. 25.00
Об'єднання Українських
Письменників "Слово" 25.00
Разом 375.00

Олександр і Марія Багнівські
у пам'ять замучених голодомором
в Україні в 1932-1933 роках,
Елсгарт, Інд., США 60.00

З тризни бл.п. Л. Кислюка,
Ст. Катеринс, Онтаріо,
переслав В. Токар 56.13

І. Шевченко, Лондон, Онт. 50.00

Замість квітів на могилу
бл.п. П. Харченка,
склав пан Г. Жижела
з Торонто, Онт. 40.00

Валентин Стадніченко,
Німеччина н.м.
30.00

У світлу пам'ять своєї мами,
сл.п. Євгенії Блощинської
яка загинула 5 років тому
в атомобільній катастрофі
переслав син Олександр
Блощинський, Лондон, Онт. 25.00

І. Гордієнко, Гамільтон, Онт. 25.00

Швець, Арізона, США 15.00

К. Роговський, Торонто, Онт. 15.00

Т. Орел, США 10.00

О. Пічатковська, Сіятел,
Ва., США 10.00

Л. Гузик, Ванкувер, Б.К. 10.00

Л. Моргун, Джаксон,
Н.Й., США 10.00

О. Коновал, Арл. Гайтс, США 10.00

Олександр Полець,
Ст. Антоні, Мн., США 10.00

Іван Кучеренко, Ліверпул,
Н.Й., США 8.00

М. Кравченко, Ст. Кетеринс,
Онт. 5.00

Всім жертводавцям
щиросердечно дякуємо
за пожертви!

ОДУМ З ЧІКАГО РОЗРАХОВУЄТЬСЯ

Минулорічна зустріч ОДУМ-у
Америку й Канади була присвя-
чена першій річниці Незалежності
України й відбулася в Чикаго
старанням філії ОДУМ-у Чикаго,
яку очолює Володимир Косогор.
Чистий прихід з зустрічі в сумі
чотири тисячі доларів переслано
чеками, один до ЦК ОДУМ-у на
руки Віктора Педенка та другий,
також на 2 тисячі доларів журна-
лові ОДУМ-у "Молода Україна".

В червні 1993 року в Ілліной-
ському університеті в Урбана-
Шампейн коло Чикаго відбулася
12-та конференція професорів та
науковців на тему "Освіта й нау-
кові дослідження в самостійній Ук-
раїні". На цю конференцію прибуло
36 осіб з України, ОДУМ Чикаго
оплатив тижневе перебування
двом особам в сумі 280 дол. з
України: проф. Ганні Швидько з
Дніпропетровського Державного
університету та Олені Марущак з
Українського літературного му-
зею в Херсоні. ■

ПОПРАВКИ

1. "Молода Україна" за січень-
лютий 1993 року, сторінка 29. У
рубриці пожертв на нев'янучий
вінок сл.п. Михайла Савранчука
мало бути: "Іван Данильченко --
10 дол. на пресфонд "Молодої
України" і 20 дол. на Фонд Дітей
Чорнобиля".

2. "Молода Україна" за тра-
вень-червень 1993 року, сторінка
4. Спомин О. Лисик "Голод 1933 -
- сумне 60-ліття". Перше речення
другого параграфу мало бути:
"Свою розповідь я почну з мого
діда Ягора Степанченка, який
жив в селі Гейдено, Олександрів-
ського району, Харківської (тепер
Донецької) області.

Редакція

Тетяна НЕЩЕРЕТ

ЦІЛУЙ МЕНЕ!

Сміються плачуть солов'ї
І б'ють піснями в груди...
О. Олесь,
"Чари ночі"

Цілуй мене!
Хай все лихе
У вічності розтане!
Цілуй мене!
Хай млості знак
До личенья пристане!
Цілуй мене!
Я ще жива...
І хочу, й буду жити!
Цілуй мене,
Як засміюсь,
Чи здумаю тужити!
Цілуй мене,
Коли жнива,
Цілуй, коли сніжиться!
У поцілунках
Дай снаги живлющої напитися!
Цілуй!
Цілуй, завжди і скрізь!
Цілуй, мій любий раю!
Бо в поцілунках Тих твоїх
Від щастя
Завмираю.

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Ціна 2.50 дол.
в США і Канаді

*Кредитова Спілка "Союз" вважає,
що наша майбутність -- це наші діти!!!*

І саме тому ми збудували майданчик для розваги наших дітей на оселі "Київ" при центрі культури імені св. Володимира в Оквілі. Але, коли йдеться про ваш фінансовий стан -- то Кредитова Спілка "Союз" не думає, що це теж є дитяча гра. Тепер Кредитова Спілка "Союз" має свій відділ також в Ошаві і в Міссіссага, при 26 Еглінтон Авеню Вест.

Запрошуємо відвідати будь-який наш відділ і стати членом родини Кредитової Спілки "Союз"!!!

Члени Кредитової Спілки "Союз" вірять у велике майбутнє української громади!!!

Наші адреси:

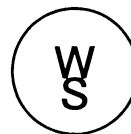
2265 Bloor Street West, Toronto	763-5575
406 Bathurst Street, Toronto	363-3994
31 Bloor Street East, Oshawa	432-2161
26 Eglinton Avenue West, Mississauga	568-9890

N. - J. SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road
LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

LENNOX

DEALER

SNIH

HEATING & COOLING LTD.
LONDON, ONTARIO

WALTER SNIH
President

Telephone
(519) 649-4964

**УКРАЇНСЬКА ШКОЛА
-- НАШЕ МАЙБУТНЄ!**

**СЛУХАЙТЕ
УКРАЇНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ!**

